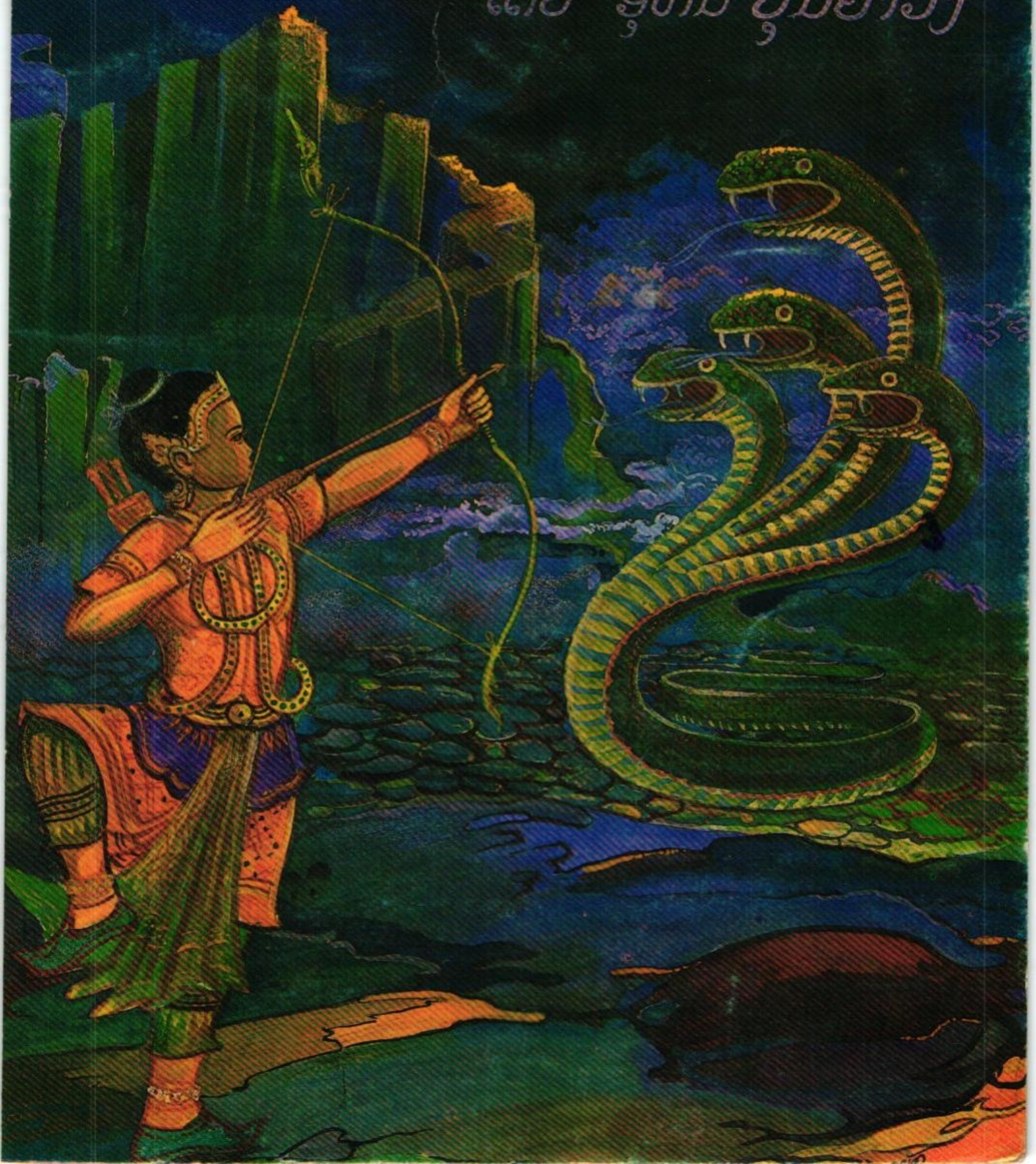

ສິນໄຊ

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ

ເຫລັ້ມ ໔

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວົງ

The adaptation of the Sinsai Epic from Ancient verse to Modern Prose is compiled and edited by Outhine BOUNYAVONG. This book is published in four volumes by Vannasin Magazine in collaboration with The Toyota Foundation of Japan.

ສິນໄຊ

ເຫລັ້ມສີ່

ຈາກຄຳກອນຂອງ ປາງຄຳ

ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວິງ

ຈັດພິມໂດຍ

ວາລະສານ ວັນນະສິນ

ດ້ວຍການອຸປະກຳຂອງມູນນິທິໂຕໂຢຕາ

1991

ທະບຽນອະນຸຍາດພິມ ເລກທີ 08/ພ.ຈ.ຫນ.ປ.

ລົງວັນທີ 31/7/1991

ສິນໄຊ ເຫລັ້ມສີ່

(ຂຽນເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ)

ໂດຍ ອຸທິນ ບຸນຍາວິງ

ສະຫງວນ ລິຂະສິດ

ແຕ້ມຫນ້າປົກ

ໂດຍ ກົງພັດ ຫລວງລາດ

ແຕ້ມຮູບປະກອບ

ໂດຍ ດວງດີ ຂັນທະວິໄລ

ເຕັກນິກຈັດຫນ້າ

ໂດຍ ໂອທອງ ຄຳອິນຊູ

ອຳພອນ ຂັນທະວິໄລ

ພິມເທື່ອທຳອິດ 1991

ພິມທີ່ ລັດວິສາຫະກິດໂຮງພິມແຫ່ງລັດ

ພິມຈຳນວນ 2000 ຫົວ

ຄຳນຳ

ຜູ້ອ່ານສ່ວນຫລາຍເວົ້າວ່າ ໄດ້ອ່ານເລື່ອງສິນໄຊ ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈແຈ້ງ ຍ້ອນຄຳກອນມີສັບຍາກຫລາຍ, ດັ່ງນີ້ ຈຶ່ງອ່ານບໍ່ສຸດ ແລ້ວກໍບໍ່ຮູ້ຄວາມເລິກແລບຂອງເລື່ອງ. ໂດຍທົ່ວໄປ ປະຊາຊົນລາວ ເຄີຍໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກການເລົ່າຂອງຄູອາຈານ ຫລື ຜູ້ອາວຸໂສທັງຫລາຍ ໂດຍເລົ່າສືບຕໍ່ກັນມາຫລາຍເຊັ່ນຄົນ.

ປັດຈຸບັນນີ້ ກໍເປັນຄວາມພະຍາຍາມຂອງວັນນະສິນ ທີ່ຢາກຕອບສະຫນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ອ່ານ, ໂດຍສະເພາະຜູ້ອ່ານທີ່ເປັນເຍົາວະຊົນ, ພວກເຮົາຈຶ່ງເຮັດໂຄງການຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຮຽບຮຽງເລື່ອງສິນໄຊ ຈາກຄຳກອນມາເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາ ຫລື ຄຳຮ້ອຍແກ້ວ ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມຮ່ວມມືຈາກມູນນິທິໂຕໂຢຕາ ແຫ່ງປະເທດຍີ່ປຸ່ນ. ດ້ວຍຈຸດປະສົງໃຫ້ຄົນທົ່ວໄປອ່ານເຂົ້າໃຈງ່າຍ ຜູ້ຮຽບຮຽງຈຶ່ງໃຊ້ຄຳສັບທຳມະດາ, ບໍ່ໃຊ້ລາຊາສັບ ຍົກເວັ້ນບາງຄຳທີ່ຈຳເປັນແທ້ໆ. ຊື່ຕົວລະຄອນກໍເອີ້ນຕາມມວນຊົນເວົ້າຕິດປາກເຊັ່ນສິນໄຊ, ສັງທອງ, ສີໂຫ (ແທນທີ່ຈະເອີ້ນ ສັງສິນໄຊ, ສັງຂາຣະກຸມານ, ສີຫະຣາດກຸມານ). ການເອີ້ນແບບນີ້ສະດວກສະບາຍສຳລັບຜູ້ອ່ານແລະ ຜູ້ຂຽນໃນການຈື່ຈຳ, ດັ່ງດຽວກັນກັບ ທີ່

ພວກເຮົາເອີ້ນທາດຫລວງ ຊຶ່ງຕິດປາກ ແລະ ງ່າຍດາຍກວ່າ
ເອີ້ນເຈດີໂລກະຈຸລາມະນີ .

ການນຳເອົາວັນນະຄະດີບູຮານ (classic) ມາດັດແປງ
ໃຫ້ເໝາະສົມກັບຜູ້ອ່ານ ຕາມຍຸກສະໄຫມນັ້ນ ຫລາຍໆປະເທດໄດ້
ເຮັດກັນມາແລ້ວ . ມັນເປັນວິທີໃຫ້ເຍົາວະຊົນເຂົ້າເຖິງວັນນະຄະດີ
ຂອງຊາດຕົນ ແລະ ປູກຝັງນິໄສມັກອ່ານໃຫ້ແກ່ເດັກແລ້ວຕໍ່ໄປກໍອາດ
ເກີດມີແນວຄິດຢາກຄົ້ນຄວ້າລົງເລິກວັນນະຄະດີ ດັ່ງກ່າວນັ້ນໃນແບບ
ສະບັບເດີມຂອງມັນ .

ໃນການຄົ້ນຄວ້າຮຽບຮຽງນີ້ ພວກເຮົາອາໄສສະບັບທີ່ລິດຈະ
ນາໂດຍມະຫາສິລາ ວິລະວົງ ເປັນຕົ້ນຕໍ, ນອກນັ້ນກໍໄດ້ອ່ານສະບັບ
ໃບລານຫນຶ່ງຜູກ, ສະບັບທີ່ເປັນບົດລຳເລື່ອງ, ສະບັບທີ່ພິມເປັນພາ
ສາໄທ ແລະ ສະບັບທີ່ພິມໂດຍສຳນັກພິມຈຳຫນ່າຍ ສ.ປ.ປ.ລ.

ການຮຽບຮຽງປຶ້ມໃຫ້ອ່ານງ່າຍນັ້ນ ເປັນເລື່ອງຍາກ ໂດຍ
ສະເພາະເລື່ອງສິນໄຊທີ່ເປັນຄຳກອນ, ດັ່ງນີ້ຈຶ່ງບໍ່ອາດປາສະຈາກ
ສິ່ງຂາດຕົກບົກພ່ອງໄດ້, ພວກເຮົາຍິນດີຮັບຄຳຕິຊົມ ແລະ ຫວັງວ່າ
ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກທ່ານຜູ້ຮອບຮູ້ດ້ວຍ .

ວັນທີ 22 ກໍລະກົດ 1991

ດາຣາ ກັນລະຍາ

ຜູ້ອ່ານວຍການ ວາລະສານ ວັນນະສິນ

ໄປເມືອງນາກ

ສິນໄຊ ຄອບລາອາສຸມຸນທາ ແລ້ວກໍເດີນທາງໄປຍັງເມືອງ
ນາກ ຊຶ່ງຢູ່ໃຕ້ມະຫາສະຫມຸດ . ສັງທອງລົງໄປໃນນ້ຳກ່ອນ , ປະກົດ
ວ່ານ້ຳຍະອອກເປັນຫີນທາງອັນຍາວຢຽດ ແລ້ວທ້າວທັງສອງ ກໍພາ
ກັນໄຕ່ໄປຕາມທາງຢ່າງສະດວກສະບາຍ . ເມື່ອໄປຮອດເມືອງນາກ
ສິນໄຊເຂົ້າໄປພົບກັບເສນາຜູ້ໃຫຍ່ຂອງພະຍານາກ ແລະ ແຈ້ງຈຸດ
ປະສົງວ່າ ຢາກມາຫລິ້ນຫມາກສະກາ* ສູ້ກັບພະຍານາກລອງເບິ່ງ

* ສະກາ : ການລະຫລິ້ນຢ່າງຫນຶ່ງ ເທິງແຜ່ນກະດານທີ່ມີ 24
ຕາ ຄ້າຍກັບການຫລິ້ນ ຫມາກດ້າມ ຫລື ຫມາກເສິກ .

ເພາະມີຂ່າວເລື່ອງກັນວ່າ ພະຍາເມືອງນີ້ຫລິ້ນຫມາກສະກາເກັ່ງ
ເປັນຍອດ. ເສນາມິເອົາຄວາມໄປແຈ້ງຕໍ່ພະຍາວະລຸນນະລາດ ຜູ້
ເປັນເຈົ້າຄອງເມືອງແຫ່ງໃຕ້ມະຫາສະຫມຸດ, ພະຍາອົງນີ້ ສິນໃຈ
ເປັນພິເສດ ທີ່ໄດ້ຍິນວ່າ ເດັກນ້ອຍຈາກແດນໄກ ມີຄວາມອາດຫາມ
ທີ່ຈະມາຫລິ້ນຫມາກສະກາມິພະອົງ, ແລ້ວພະຍານາກກໍສັ່ງໃຫ້ເສ
ນາພາເອົາທ້າວນ້ອຍ ເຂົ້າໄຫວ້ທີ່ຜາສາດ. ຕາມທາງມຸ່ງສູ່ຫໍຄໍາ
ຊາວນາກທັງຍິງທັງຊາຍແປງເພດ ເປັນມະນຸດ ແລ້ວພາກັນມາຫຸ້ມ
ເບິ່ງສິນໄຊ ກັບສັ່ງທອງດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມດີໃຈ ເພາະສິນໄຊແຕ່ງ
ຊຸດເຕັມຍົດ ຫນ້າຕາສົດໃສ ວາດຍ່າງເປັນສະຫງ່າ. ທ້າວໄປປະ
ກົດຕົວຕໍ່ຫນ້າພະຍານາກ ໂດຍເອົາມືກີຫອຍສັ່ງ ວາງລົງຕໍ່ຫນ້າ
ເພາະຕອນນີ້ ສັ່ງທອງແປງເພດເປັນຫອຍສັ່ງທໍາມະຊາດ. ສິນໄຊ
ເລົ່າວ່າ ທີ່ຕົນໄດ້ມາຮອດມາເກັ່ງແຫ່ງນີ້ ກໍຍິນວ່າ ພະຍາພໍ່ສັ່ງໃຫ້
ໄປສືບຫານ້ອງສາວ ຊື່ວ່າ ສຸມຸນທາ ຊຶ່ງຍັກກຸມພັນໄດ້ໄປຫລອນລັກ
ເອົາແຕ່ເທິງນານແລ້ວ, ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ພົບພໍ້ກັບອາສຸມຸນທາແລ້ວ
ຝ່າຍອາຊີບອກວ່າມີລູກສາວ ຊື່ວ່າ ສິດາຈັນ ຊຶ່ງມາເປັນມະເຫສີ
ຂອງພະຍາຢູ່ເມືອງໃຕ້ມະຫາສະຫມຸດພີ່ ຈຶ່ງໄດ້ນໍາມາຢ້ຽມຢາມກາມ
ຂ່າວ ແລະ ຫວັງຂອດໄມຕີກັບເມືອງນີ້ໄວ້ ເພື່ອວ່າໃນອະນາຄົດ
ຈະໄດ້ຕິດຕໍ່ທ່ອງທ່ຽວຫາກັນ.

ພະຍານາກກ່າວຕ້ອນຮັບສິນໄຊ ດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ ແລ້ວ
ກາມວ່າ : "ເສນາບອກເຮົາວ່າ ໂຕຢາກຫລິ້ນຫມາກສະກາກັບ

ເຮົາແມ່ນບໍ ? ໂຕຄືຊື່ເກັ່ງຫລາຍເນາະ !"

ສິນໄຊ : " ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນຊື່ສ່ຽງວ່າພະຍາຫລິ້ນເກັ່ງຫລາຍ
ຈົ່ງຢາກມາລອງເບິ່ງ , ຕາງມາຮຽນຮູ້ເອົາປະສົບການ ກໍພຽງເທົ່າ
ນັ້ນ . "

ພະຍານາກ : " ແລ້ວໂຕຊື່ເອົາຫຍັງ ມາຕັ້ງເປັນຄ່າພະນັນ
ລະ ? "

ສິນໄຊ : " ຂ້ານ້ອຍມີຫອບສັງ , ສອນ ແລະ ດາບ ເປັນ
ຄ່າພະນັນ . "

ພະຍານາກ : " ສິ່ງຂອງເຫລົ່ານີ້ ມີລິດເດດແນວໃດ ? "

ສິນໄຊ : " ແລ້ວແຕ່ພະຍາຈະຄິດເອົາ , ຄືພະຍາຄິດສິ່ງໃດ
ກໍຈະໄດ້ສິ່ງນັ້ນ , ຝ່າຍພະຍາເດ ຈະເອົາສິ່ງໃດເປັນຄ່າພະນັນ ? "

ພະຍານາກ : " ເຮົາເອົາເມືອງເປັນຄ່າພະນັນ . "

ພະຍານາກ ເວົ້າດັ່ງນີ້ ເພາະເຊື່ອຫມັ້ນຕົນເອງວ່າ ຈະ
ເປັນຝ່າຍແພ້ ແລະ ຫວັງຢ່າງຍິ່ງວ່າ ຈະໄດ້ຄອບຄອງສິ່ງຂອງສາມ
ຢ່າງນັ້ນ .

ການຫລິ້ນຫມາກສະກາເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ ໂດຍເສນາເອົາແປ້ນ
ຫມາກສະກາມາຕັ້ງກາງເຄິ່ງລະຫວ່າງພະຍານາກກັບສິນໄຊ . ການ
ຍ້າຍລູກສະກາດໍາເນີນໄປຢ່າງເຄັ່ງຄັມ , ເວລາຜ່ານໄປສິນໄຊຍ້າຍ
ລູກສະກາໄດ້ຢ່າງກົກຈຸດ ແລະ ຢູ່ໃນທ່າເຫນືອກວ່າ , ພະຍານາກ

ຕົກຢູ່ໃນທ່າເສຍແຕ້ມ ແລະ ມີສີຫນ້າກະວົນກະວາຍ, ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ
ສິນໄຊ ກໍເປັນຝ່າຍແພ້ໃນກະດານທີ່ຫນຶ່ງ. ການຫລິ້ນ ຕັ້ງຕົ້ນໃຫມ່
ອັນເປັນກະດານທີ່ສອງ ແລະ ຕໍ່ມາ ກໍແມ່ນກະດານທີ່ສາມ, ປະກົດ
ວ່າສິນໄຊເປັນຝ່າຍແພ້ທັງຫມົດ.

ພະຍານາກ ຜູ້ເສຍພະນັນມີຫນ້າຕາບໍ່ເບີກບານ ຈົມພຸມພໍ້າ
ວ່າ: " ກໍາເວນມາຮອດແລ້ວ, ກູເສຍບ້ານເສຍເມືອງ ແລ້ວບາດ
ນີ້ ! "

ພະອົງຫັນໄປເວົ້າກັບຫມູ່ເສນາວ່າ: " ເຮົາເຫັນວ່າ ແມ່ນ
ເດັກນ້ອຍ ຈິ່ງໄດ້ເອົາເມືອງເປັນຄ່າພະນັນ, ເທື່ອນີ້ ໂຊກບໍ່ເປັນ
ຂອງເຮົາແລ້ວ. ເຮົາຕົກຕໍ່າເສຍບ້ານເມືອງແລ້ວ ເສນາເອີຍ. "

ພວກເສນາມຸນຕີ ແລະ ບໍລິວານທັງຫລາຍເວົ້າວ່າ: " ອັນ
ເດັກນ້ອຍລ້າໆ ບໍ່ໃຫ້ຫຍັງມັນເລີຍ ກໍຊິມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ ! ມັນມາຕົກ
ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາຊາວນາກ ມັນເຮັດຫຍັງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ດອກ "

ສິນໄຊໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍເວົ້າວ່າ: " ກໍາພະຍາບໍ່ມອບເມືອງ
ໃຫ້ ຂ້ານ້ອຍກໍຂໍເອົາແຕ່ ນາງສິດາຈັນ ຄົນເມືອງເທົ່ານັ້ນ. "

ປະກົດວ່າ ຄໍາເວົ້າອັນນີ້ ເຮັດໃຫ້ພະຍານາກໂມໂຫແຮງ
ເພາະເປັນການຢຽບຍໍ່າສັກສີ, ເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ສະຫາວ ບໍ່ຢໍາເກງ
ກັນເລີຍ.

" ເມຍນອນຮຽງຂ້າງກູແທ້ໆ ມິ່ງຊິມາຍາດເອົາໄປເປັນຊູ່
ຊັ້ນຫວະ ! ນີ້ສູ່ ເອົາມັນໄປຂັງຄອກໄວ້ ! " ພະຍານາກ ສັ່ງ

ບອກເສນາ .

ແລ້ວເສນານາກ ກໍແລ່ນຫຼັມມາ ຫວັງຈະຈັບກຸມຮັດກ້ຽວສິນ
ໄຊ ໃຫ້ຕາຍກັບທີ່, ສິນໄຊຈຳຕ້ອງປ້ອງກັນຕົວ ຈຶ່ງຍິ່ງສອນໄປໃສ່
ເຮັດໃຫ້ພວກນາກຕາຍຢຽດຄັ້ງນຶ່ງ, ພາຍໃນຫໍຄຳຂອງພະຍານາກ
ເກີດສັບສົນວຸ່ນວາຍ, ພວກນາກທີ່ເຫລືອຕາຍ ແລ່ນສວ່ານສິນບໍ່ເປັນ
ລະບຽບ, ສິນໄຊອອກຈາກຫໍຄຳໄປທີ່ສະຫນາມໄຊ ເພື່ອສັງເກດ
ເບິ່ງສະພາບວຸ່ນວາຍ ແລະ ລະວັງ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍ .

ພະຍານາກຮຽກລະດົມພົນ ໂດຍເລືອກເອົາຊຸນນາກໂຕເກັ່ງ
ກ້າແລ້ວແຈກງ້າວໃຫ້, ຕໍ່ໄປພວກຊຸນນາກ ກໍຈັດແຈງກໍາລັງເປັນ
ວຸ່ນໆ ໂດຍເອິ້ນເອົາພວກງູພິດ, ພວກເງືອນທີ່ພົນໄຟແດງອອກຈາກ
ປາກ ມາໂຮມກັນຕັ້ງຫລວງຫລາຍ, ຫລຽວໄປທາງໃດເຫັນແຕ່ເກັດ
ເຫລື້ອມເປັນແສງຍິບຍັບ. ສ່ວນພະຍານາກ ກໍສະແດງລິດເດດເສກ
ມົນ ເກີດມີຫລາຍຫົວຫອນແດງຮອນໆ ຍິ່ງຂຶ້ນພົນນາກໂຕອື່ນໆ, ຕໍ່
ມາ ກອງທັບນາກກໍອອກສູ່ສະຫນາມຮີບ .

ສິນໄຊກັບສັງທອງ ກຽມຕົວສູ້ແບບກະຫວາຍຊີວິດ ເພາະ
ຝ່າຍຕົນບໍ່ມີຄວາມຜິດຫຍັງ, ຫາກແຕ່ກືກພະຍານາກ ສີ່ໂກງແບບ
ດ້ານໆ, ເມື່ອກອງທັບນາກມາຮອດໃກ້ ສັງທອງກໍເຂົ້າຕະລຸມບອນ
ໂດຍກິ່ງທັບ ທັງງົບນາກຈົນຕົວແປຕາຍເດຍລະດາດ, ແຮງຕາຍ

...
...
...
...
...

...
...
...
...
...

ນາກກໍແຮ່ງຫລັງໄຫລມາຢ່າງບໍ່ຂາດສາຍ ທັງເອົາຫາງຟາດ ທັງພົມ
ອາຍພິດຮ້ອນປານໄຟ, ແຕ່ສິ້ນໄຊບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ ບໍ່ທໍ້ກອບແຕ່ຢ່າງໃດ,
ທ້າວຍິງສອນໄປໃສ່ ເກີດແສງແມບເຫລືອມຮ້ອນແຮງ ແລະ ລວກ
ໄຫມ້ພວກນາກຕາຍນັບບໍ່ໄຂວ່. ພະຍານາກ ສັ່ງໃຫ້ຫມູ່ນາກລຸຍເຂົ້າ
ໄປຕິກໆ, ກອງທັບນາກບຽດກັນມາຈົນຄັບທີ່ບ ຫອນແດງຊ້ອງຊົບ
ລົບ, ແຕ່ແລ້ວຫອນແດງໆ ທີ່ເຕັມທົ່ວສະຫນາມນັ້ນ ກໍຍຸບຍອບລົງ
ເມື່ອລູກສອນພຸ່ງເຂົ້າໃສ່, ລູກສອນລອຍດຸ່ງຈາກບ່ອນຫນຶ່ງແລ້ວ ໄປ
ສູ່ອີກບ່ອນຫນຶ່ງ ຕາມໃຈບັນຊາຂອງຜູ້ຍິງສອນ. ພວກນາກນອນຕາຍ
ທັບກັນຈົນບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງ, ພວກທີ່ເຫລືອຕາຍ ກໍແລ່ນອີເລີເປີເສີໄປ
ຫາພະຍານາກ ຜູ້ຊົ່ງພວມຢູ່ໃນ ອາການຮ້ອນຮົນກະວີນກະວາຍ
ເພາະເຫັນທ່າວ່າຈະສູ້ບໍ່ໄຫວແລ້ວ. ຊຸນນາກ ບອກພະຍານາກວ່າ
ຫມົດກໍາລັງທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ຕໍ່ໄປແລ້ວ ມີທາງດຽວທີ່ຈະລອດຊີວິດຄື ຫລົບຫນີ
ໄປລີ້ຢູ່ຕາມຮ່ອມຫວຍຫລືຫລົບຫນີ ໃນປ່າດົງວົງກິດ. ພະຍານາກນໍ້າ
ຕາພັງຍ່າວ ເພາະພວກຊຸນນາກ, ພວກມະຫາດເລັກ ຕະຫລອດ
ພວກນາງສະຫນົມ ພາກັນແຕກຊະກະຈັດກະຈາຍ. ໃນທີ່ສຸດ ພະຍາ
ວະລຸນນະລາດ ຜູ້ປົກຄອງເມືອງນາກ ກໍຍອມຈໍາມົນ ໂດຍຂໍມອບຕົວ
ຕໍ່ສິ້ນໄຊ ດ້ວຍຄວາມນອບນ້ອມຍິ່ງເກງ.

ພະຍານາກກ່າວວ່າ : " ໂດຍໃຫ້ເປັນໄປຕາມຈຸດປະສົງ
ຂອງທ່ານ ຕໍ່ໄປນີ້ ໃຫ້ນາງສິດາຈັນ ຢູ່ໃນຄວາມເບິ່ງແຍງຂອງ
ທ່ານ, ເຫລົ່າເສນາມຸນຕິທີ່ຍັງເຫລືອ ພ້ອມທັງໄພ່ພົນທັງຫມົດນີ້ ຂໍ

ມອບໃຫ້ເປັນຂ້າໃຊ້ຂອງທ່ານ, ສົມບັດອັນໃດທີ່ມີຢູ່ໃນເມືອງນາກທັງ
ຫມົດ ຂ້ານ້ອຍຂໍມອບແກ່ທ່ານທຸກປະການ. "

ສິນໄຊເວົ້າວ່າ: " ເຮົາບໍ່ໄດ້ຫວັງຈະມາຂົ່ມເຫງ ຫລືປອງ
ຮ້າຍຕໍ່ຜູ້ໃດ, ເຮົາມາຂໍຫລິ້ນຫມາກສະກາ ເພື່ອລອງເສັງກັບທ່ານ
ແຕ່ທ່ານບໍ່ແພ້ ກໍເລີຍໃຈຮ້າຍ, ແນວໃດກໍຕາມ ການທີ່ມາເຫັນກັນ
ເທື່ອດຽວ ແລ້ວຮັກກັນໂລດນັ້ນ ບໍ່ຫມັ້ນຄົງເທົ່າໃດດອກ, ຊຶ່ງກັນ
ກ່ອນແລ້ວພາຍລຸນມາຈຶ່ງຮັກກັນນັ້ນ ຫມັ້ນຄົງດີ. ຕໍ່ໄປນີ້ ສອງຝ່າຍ
ພວກເຮົາຈະຕິດຕໍ່ພົວພັນກັນ ໃຫ້ແຫນ້ນແກ່ນຍິ່ງຂຶ້ນ, ເຮົາມອບໃຫ້
ທ່ານເປັນພະຍາຄອງເມືອງສືບຕໍ່ໄປ. . . "

ສິນໄຊ ໄດ້ກາມເກິ່ງຮິດຄອງແຕ່ດັ້ງເດີມ ມີແນວໃດແດ່,
ຝ່າຍພະຍານາກບອກວ່າ ຕົນເປັນຜູ້ໂງ່ຈ້າ ເພາະໄດ້ປະລະຮິດເກົ່າ
ຄອງເດີມເສຍແລ້ວ, ນັບແຕ່ເປັນພະຍາແທນພໍ່ ເປັນຕົ້ນມາບໍ່ຮູ້ອັນ
ໃດມັນສູງສິ່ງ ມັນຄ້າຄູນ. ດັ່ງນີ້ ສິນໄຊ ຈຶ່ງສັ່ງສອນພະຍານາກ
ກ່ຽວກັບວາດວິທີດໍາລົງຊີວິດອັນດີງາມ.

ສິນໄຊເວົ້າວ່າ: . . . ເຮົາຈັກແຕ່ງຕັ້ງທ່ານໃຫ້ເປັນພະຍາ
ຄອງເມືອງສືບຕໍ່ໄປ. ປະຊາລາສະດອນທັງຫມົດ ປຽບຄືຮາກຕົ້ນ
ໄມ້, ພວກເສນາມຸນຕີ ປຽບຄືລໍາຕົ້ນໄມ້, ພວກພະນັກງານທົ່ວໄປ
ປຽບຄືກົງງ່າ ຕົ້ນໄມ້, ສ່ວນພະຍາ ຫລື ກະສັດ ປຽບຄືຍອດຕົ້ນ
ໄມ້, ຕົ້ນໄມ້ນັ້ນ ກໍາຮາກບໍ່ຫມັ້ນແກ່ນແລ້ວ ຕ້ອງຕາຍແນ່ນອນ,
ການປົກຄອງບ້ານເມືອງກໍປຽບຄືຕົ້ນໄມ້ນັ້ນເອງ.

ປະກາຍຫນຶ່ງ ເມື່ອອອກນັ່ງກາງທີ່ປະຊຸມເສນາມຸນຕີ ຕ້ອງ
ເຮັດວາດຊົງໃຫ້ຄ່ຽມຄົມ ສະຫງ່າອົງອາດ, ໃຫ້ຮີບສືບສວນຕັດສິນ
ບັນຫາ ທີ່ເສນາມຸນຕີຍົກຂຶ້ນມາ ທັງນີ້ເພາະມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບຜົນປະ
ໂຫຍດຂອງປະຊາລາສະດອນ, ຢ່າໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງພົບບັນຫາເຂົ້າ
ຂາດແລງຂາດງາຍ, ປະຊາລາສະດອນ ປຽບຄືລູກຂອງເຮົາ, ຜູ້
ໃດເຮັດຜິດຮິດຜິດຄອງ ຢ່າປ່ອຍຕາມໃຈ ຈົນເຂົາລະເຫລີງໃຈ
ຕ້ອງເອົາມາບອກສອນ. ຜູ້ໃດມີຄຸນງາມຄວາມດີ ຕ້ອງເອົາລາງວັນ
ໃຫ້ ຫລື ເລື່ອນຍົດ ເລື່ອນຊັ້ນໃຫ້ສົມຄູ່ກັບຜົນງານນັ້ນ, ໃຫ້ສິ່ງຊອມ
ເບິ່ງຈົນຮູ້ແຈ້ງວ່າຜູ້ໃດເຮັດດີ ຜູ້ໃດເຮັດຊົ່ວ, ຢ່າຕີລາຄາວ່າສະ
ເຫມີກັນຫມົດ, ຢ່າເຮັດຕາມໃຈມັກ ຂອງພີ່ນ້ອງໂຄດວົງຈົນໂພດໄປ
ເພາະຈະເສຍຜົນປະໂຫຍດຂອງສ່ວນລວມ ແລ້ວຊິບໍ່ເປັນບ້ານເປັນ
ເປັນເມືອງ.

ຮອດລະດູເດືອນຫົກ ໃຫ້ເລາະລຽບເບິ່ງທ້ອງກິ່ນຕ່າງໆ,
ເມື່ອເຫັນພວກແມ່ຮ້າງ ນາງຫມ້າຍ ຄົນທຸກຂະຫມອດ ສະພັດສະ
ພອບ ໃຫ້ສົງເຄາະລ້ຽງເກືອ.

ຄົນທີ່ຄວນຫລີກເວັ້ນຄື : ຄົນບ້າເມົານໍາແຕ່ການຫລິ້ນ, ຄົນ
ຂີ້ຄ້ານ ນອນບໍ່ຮູ້ຈັກຄໍາຈັກເວັ້ນ, ຄົນມັກຕົວະລ່າຍຫລອກຕົມເອົາສິ່ງ
ຂອງຜູ້ອື່ນ, ຄົນທີ່ເປັນນັກເລງອັນທະພານ ບໍ່ມີເຮືອນຊານແນ່ນອນ.

ປະການໜຶ່ງ ໃຫ້ຫລິງຫາອິນຕາຍ* ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ, ຈຶ່ງ
 ກໍາຈັດເສຍແຕ່ຫົວທີ່ ຢ່າໃຫ້ລູກລາມໃຫຍ່ໂຕ. ໃຫ້ຈັດແຈງປ້ອງກັນ
 ຮັກສາເມືອງໄວ້ຄົບທັງແປດດ້ານ, ຊັບສິນຂອງປະເທດນັ້ນ ແມ່ນ
 ດິນນາອັນກວ້າງຂວາງ, ຮັກສາຊັບສິນໄວ້ໄດ້ ປະເທດກໍຮຸ່ງເຮືອງ
 ຫມັ້ນຄົງ. ດັ່ງນີ້ ໃຫ້ຈັດແຈງແຕ່ງຕັ້ງຄົນໃຫ້ສົມບັດສັກ ໃຫ້ສົມກຽດ,
 ໃຫ້ຄິດວ່າ ພວກຊຸນເສນາມຸນຕິ ປຽບຄືຊ້າງສານ, ກະສັດ ຫລື
 ພະຍາຜູ້ເປັນເຈົ້າແຜ່ນດິນ ປຽບຄືຄວາມຊ້າງ, ເມື່ອພວກຊຸນເສນາ
 ມຸນຕິ ໄດ້ຮັບບົດສັກຄາດຄຽນສາຍໄຫມ ອັນເປັນສາຍສະພາບບົດສັກ
 ແລ້ວ ເມື່ອເຂົ້າສູ່ສິງຄາມ ກໍສາມາດຜາບແພ້ສັດຕູ, ໃຫ້ຫມັ້ນສິ່ງ
 ຂ່າວທຽວໄປຢ້ຽມຢາມຜູ້ທີ່ເປັນທ້າວຊຸນ ຫລື ພະຍາທີ່ຄອງເມືອງ
 ຕ່າງໆ. ກະສັດອົງໃດຫ້າງຫາອາວຸດແຮໄວ້ ແລະ ມີກໍາລັງພົນກຽມ
 ສູ້ຮົບໄວ້ທຸກເວລາ ກະສັດອົງນັ້ນ ກໍມີຜູ້ຢຳເກງ, ສ່ວນຂ້າເສິກກໍ
 ຫລີກເວັ້ນໄປຫ່າງໄກ.

ຄວນແພງສິນທໍາຍິ່ງກວ່າລູກເມຍ, ສັດຈະທໍາ ຍິ່ງເປັນຂອງ
 ລະອຽດອ່ອນ ກໍຄວນແພງຍິ່ງກວ່າເນື້ອຄົງຂອງຕົນ...

* ອິນຕາຍ = ອັນຕະລາຍ, ເຫດຮ້າຍທີ່ພາໃຫ້ເສຍຊັບສິນ ຫລື
 ເສຍຊີວິດ.

ສິນໄຊ ສັ່ງສອນພະຍານາກຫລາຍສິ່ງຫລາຍແນວ ແລ້ວມອບ
ໃຫ້ຄອງເມືອງນາກສືບຕໍ່ໄປ. ຕໍ່ມາ ສິນໄຊກໍພານາກສິດາຈັນ ກັບ
ຄືນໄປຫາແມ່ ໂດຍມີໄພ່ພົນຊາວນາ ແຫ່ແຫນໄປສິ່ງຕະຫລອດທາງ.

ນາກສິດາຈັນ ພົບພໍ້ແມ່

ຄະນະຂອງສິນໄຊ ເດີນທາງຈາກ ເມືອງນາກຄືນມາຮອດ
ບ່ອນທີ່ນາກສຸມຸນທາ ຄອງກ້າຢູ່ອັນເປັນເຂດແດນຍັກ. ນາກສິດາຈັນ
ໄດ້ພົບພໍ້ແມ່ ຫລັງຈາກພັດພາກກັນໄປດົນນານ, ທັງສອງກອດຈູບດົມ
ກັນດ້ວຍຄວາມຮັກ ອັນດູດດື່ມ ແລະ ເວົ້າລົມກັນເຖິງຄວາມເກົ່າ
ຄວາມຫລັງ ແລ້ວກໍສະອິນໄຫ້ນ້ຳຕາໄຫລ ດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕົ້ນໃຈ.

ນາກສຸມຸນທາ ເວົ້າວ່າ : " ແມ່ຍໍ່ຄອງວ່າ ຊິໄດ້ເຫັນ
ຫນ້າລູກອີກ ຈົນເທົ່າມື້ຕາຍ, ໄຄແດ່ແຕ່ມີສິນໄຊມາຊ່ອຍ, ບໍ່ຮູ້ວ່າ
ສິນໄຊຂໍເອົາລູກຄືນມາໂດຍດີ ຫລືວ່າໄປສູ່ຮົບຕົບຕີກັນຈົນບ້ານເມືອງ
ຊຸ່ນມົວ. "

๗ 37-58

ນາງສີດາຈັນເລົ່າເຫດການ ຕາມຄວາມເປັນຈິງ ສູ່ແມ່ຟັງ
ຫມົດທຸກແນວ, ນາງເວົ້າກັບແມ່ວ່າ : " ນັບແຕ່ພັດພາກຈາກແມ່
ໄປ ລູກເປັນທຸກທີ່ສຸດ, ລູກດີໃຈຫາອັນປຽບບໍ່ໄດ້ ທີ່ໄດ້ກັບມາຫາແມ່
ອີກ. ບັດນີ້ ອ້າຍສິນໄຊ ຊິພາເມື່ອເມືອງເບິ່ງຈານໄປອາໄສເພິ່ງ
ບຸນລຸງພຸ້ນ ແມ່ນບໍ່ ? "

ນາງສຸມຸນທາ ມີສີຫນ້າປ່ຽນໄປ ເພາະເຫັນຫນ້າລູກສາວ
ແລ້ວກໍຄິດທ່ວງອາໄລຜົວ ເພາະຍັງບໍ່ໄດ້ມ້ຽນຄາບສິ່ງສະກາມເທື່ອ.
ນາງເວົ້າກັບລູກຊ້າໆວ່າ : " ບັດນີ້ພໍ່ຂອງລູກ ໄດ້ຕາຍຈາກພວກ
ເຮົາໄປແລ້ວ ແຕ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຮັດພິທີສິງສະກາມເທື່ອ, ລູກຈິ່ງເວົ້າ
ນໍາສິນໄຊໃຫ້ຈັດພິທີ ໃຫ້ກຸ້ມກ້ອງສາກ່ອນ. ມັນເປັນໂອກາດສຸດທ້າຍ
ທີ່ລູກຈະເຮັດແນວໃດແນວຫນຶ່ງ ເພື່ອຕອບບຸນແທນຄຸນພໍ່. "

ນາງສີດາຈັນ ໄດ້ບອກອ້າຍຕາມທີ່ແມ່ສັ່ງ ທັງເວົ້າລົມນໍາສິນ
ໄຊ ກ່ຽວກັບດິນແດນແຫ່ງນີ້ ວ່າເປັນຂອບແດນເມືອງຂອງພໍ່, ແຕ່
ດຽວນີ້ ເສນາມຸນຕີ ຊຸນຍັກທັງຫລາຍໄດ້ຕາຍຫມົດແລ້ວ, ນາງຂໍ
ຮ້ອງນໍາອ້າຍ ໃຫ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ເພື່ອໃຫ້ເມືອງຍັກກັບເມືອງ
ຄົນ ມີສາຍໄມຕີທ່ອງທ່ຽວເກິ່ງກັນ ເພື່ອວ່າຂອບແດນເມືອງຄົນ ຈະ
ໄດ້ຂະຫຍາຍກວ້າງອອກໄປໃນພາຍຫນ້າ.

ສິນໄຊຮັບປາກວ່າ ຈະພົ້ນຄົນເຊື້ອສາຍ ຂອງຍັກກຸມພັນ
ເພື່ອໃຫ້ມີຜູ້ສືບຕໍ່ປົກຄອງເມືອງຍັກຕໍ່ໄປ. ແລ້ວສິນໄຊກໍຈັດການເຕົ້າ

ໂຮມພວກ ທີ່ເຫລືອຕາຍ ແລະ ກິໂອກາຕນີ້ ບອກກັບໄພ່ພົນຍັກວ່າ
ຕົນບໍ່ມີເຈດຕະນາຈະກໍ່ກໍາທໍາເວນ ຕໍ່ຜູ້ໃດ ແຕ່ເຫດການບັງຄັບເລີຍ
ພາໃຫ້ບ້ານເມືອງມົວຫມອງ . ສ່ວນຍັກໄວຍຸເວດ ຜູ້ເປັນຫລານຊາຍ
ຂອງກຸ່ມພັນກໍນໍາພາໄພ່ພົນຍັກເຫລົ່ານີ້ ເຂົ້າຂາບໄຫວ້ ແລະ ຂໍອະ
ໄພຍະໂທດ ນໍາສິນໄຊ ດ້ວຍຄວາມນອບນໍ້ອມຄາລະວະ . ສິນໄຊລົມ
ກັບພວກຍັກດ້ວຍຄວາມເວົ້າຈົບງາມ ທັງເວົ້າໃຫ້ກໍາລັງໃຈພວກເຂົາ
ວ່າ ຈົ່ງເຊົາໂສກເສົ້າເສຍໃຈ ໃນເຫດການທີ່ຜ່ານມາແລ້ວມາພາ
ກັນກະກຽມພິທີສົ່ງສະການຍັກກຸ່ມພັນ ທີ່ເຄີຍມີບຸນຄຸນຕຸ້ມຫອມປົກປ້ອງ
ໄພ່ພົນຍັກທັງຫລາຍໃນເວລາຜ່ານມາ .

ແລ້ວການສົ່ງສະການຍັກກຸ່ມພັນ ກໍດໍາເນີນໄປຢ່າງສົມກຽດ .
ທໍາພະເມນໃຫຍ່ທີ່ບັນຈຸຄາບກຸ່ມພັນ ໄດ້ຮັບການປະດັບປະດາຢ່າງງົດ
ງາມ ມີທຸ່ງທົ່ວປັກອ້ອມ , ສຽງກອງມະໂຫລະທິກດັງນີ້ນັ້ນ ຂະນະທີ່
ຂະບວນແຫ່ເຄື່ອນອອກໄປສູ່ປ່າເຮ່ວ ໂດຍມີພົນຍັກກິດາບ ແຫ່ເປັນ
ສາຍຍາວຍືດ . ນາງສຸມຸນທາ ແລະ ນາງສິດາຈັນ ກິທຸ່ງຍ່າງອອກ
ຫນ້າຫມູ່ ດ້ວຍອາການໂສກເສົ້າຫມິ່ນຫມອງ , ເມື່ອຮອດປ່າເຮ່ວ
ແລະ ຕັ້ງທໍາພະເມນໄວ້ເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ນາງສຸມຸນທາ ແລະ
ລູກສາວກໍປິດຜ້າອອກ ເອົານໍ້າຫອມຫົດສົ່ງ ຄາບກຸ່ມພັນ ທັງແນມ
ເບິ່ງດ້ວຍອາການສະຫງົບ . ນາງສຸມຸນທາເວົ້າສັ່ງວ່າ : " ຈື່ງເຈົ້າ
ໄປເກີດຢູ່ເທິງພ້າ ເທິງສະຫວັນພຸ້ນ , ຢ່າໄດ້ມາວິນວຽນເກືອກກິ່ງຢູ່
ນໍາຫມູ່ຍັກອີກ . . . " ຕໍ່ມາ ນາງສຸມຸນທາຢາດນໍ້າລົງໃສ່ແຜ່ນທໍລະນີ

ໂດຍກ່າວຄຳອະທິດການເກິ່ງຜົວເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ , ຫລັງຈາກນັ້ນກໍມີ
ການຈູດບັ້ງໄຟມ້າ * ສຽງດັງຜ້າດ ! ບັ້ງໄຟ ແລ່ນໄປຕາມສາຍ
ຜຽກທີ່ເນັ່ງໄວ້ໄປກະທົບທໍພະເມມ ແລ້ວເກີດໄຟລຸກວິບໄຫມ້ເປັນ
ແປວ ຮ້ອນແຮງ .

ກຸມພັນຕາຍດັບສູນໄປແລ້ວ ເຫລືອໄວ້ແຕ່ກະດູກທີ່ປ່າເຮ່ວ
ແຫ່ງນັ້ນ .

ຫລັງຈາກພິທີສິງສະການຍັກກຸມພັນແລ້ວ ສິນໄຊກໍສືບຫາຜູ້ທີ່ຢູ່
ໃນການະຈະເປັນພະຍາຄອງເມືອງ ຜູ້ຕໍ່ໄປ , ປະກົດວ່າຍັງມີອ້າຍ
ຄົງຂອງກຸມພັນຜູ້ໜຶ່ງ ຊື່ວ່າ ພັນນຸລາ ຜູ້ຊົງນອນຫລັບ ບໍ່ຕົນຈັກເທື່ອ
ເມື່ອດົນມາແລ້ວ ຢູ່ໃນຜາສາດແຫ່ງໜຶ່ງ . ໄວຍຸເວດບອກວ່າ ບໍ່ມີ
ໃຜສາມາດປຸກໃຫ້ ພັນນຸລາ ຕົ້ນຂຶ້ນມາໄດ້ , ດັ່ງນີ້ສິນໄຊ ຈົ່ງຍິງ
ສອນໄປປຸກຈົນພັນນຸລາ ລຸກພະເວີພະວາຂຶ້ນມາເພາະລູກສອນໄປແຍ່
ເຂົ້າຮູຫູ . ທີ່ອິດພັນນຸລາໃຈຮ້າຍທີ່ກົກລົບກວນຍາມຫລັບນອນ ແລະ
ເມື່ອຕົ້ນຂຶ້ນມາແລ້ວຊາບວ່າກຸມພັນໄດ້ເສຍຊີວິດ ຍ້ອນສູ້ຮົບກັບສິນໄຊ
ທີ່ມານຳເອົາອາຄົນເມືອ ພັນນຸລາກໍແຮງໂມໂຫ ແລະ ກ່າວວ່າຈະ

* ບັ້ງໄຟມ້າ : ບັ້ງໄຟນ້ອຍໃຊ້ຈູດເຜົາສືບ ໂດຍໃຫ້ແລ່ນໄປຕາມ
ສາຍຜຽກທີ່ເນັ່ງຈາກບ່ອນຈູດເຂົ້າສູ່ເມມບັນຈຸສືບ .

ແກ້ແຄ້ນແທນນ້ອງຊາຍໃຫ້ໄດ້, ແຕ່ໄພ່ພົນຍັກບອກວ່າ ສິນໄຊມີລິດ
ເດດເກັ່ງກ້າຫລາຍ, ກອງທັບຍັກຕາຍເປັນລ້ານໆ ໃນສົງຄາມທີ່
ຜ່ານມາ, ຊຸນຍັກຜູ້ເຂັ້ມແຂງກໍຕາຍເກືອບຫມົດ ລວມທັງກຸ່ມພັນ,
ດຽວນີ້ສິນໄຊ ຢາກໄດ້ຜູ້ເປັນເຊື້ອສາຍດຽວກັບກຸ່ມພັນ ເພື່ອຄອງ
ເມືອງຍັກຕໍ່ໄປ, ດັ່ງນີ້ ຈິ່ງມີແຕ່ຍອມຮັບ ແລະ ຍອມອ່ອນນ້ອມຕໍ່
ທ້າວ ດີກວ່າຈະໄປສູ່ຮົບກັນອີກ.

ພັນນຸລາຫລຽວໄປອ້ອມຕົວ ເຫັນໄພ່ພົນຍັກເຫລືອພຽງຫນ້ອຍ
ດຽວ. ເມື່ອຕົ້ນຈາກນອນຫລັບ ອັນຍາວນານ ເຂົາກໍມາຮູ້ແຈ້ງສະ
ພາບທີ່ເປັນຈິງຫລາຍຂຶ້ນ, ເຂົາຄິດຫງົງຢູ່ຂະນະຫນຶ່ງ ແລ້ວກໍຕັດສິນ
ໃຈໄປພົບສິນໄຊ ເພື່ອຂໍອ່ອນຍອມ ແລະ ຂໍປະຕິບັດຕາມຈຸດປະສົງ
ຂອງທ້າວນ້ອຍຜູ້ເກັ່ງກ້າ.

ແລ້ວທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ກໍດໍາເນີນໄປຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ. ສິນໄຊ
ຊົມຊືມບິນດີ ທີ່ພັນນຸລາກໍທຽນເຂົ້າມາຂາບໄຫວ້, ແລ້ວ ທ້າວກໍສົ່ງ
ສອນຜູ້ທີ່ຈະເປັນພະຍາຄອງເມືອງຍັກສືບຕໍ່ຈາກກຸ່ມພັນ ໃຫ້ຮູ້ຈັກຮີດ
ບ້ານຄອງເມືອງ ຮູ້ຈັກສິນທໍາອັນຈະນໍາ ໄປສູ່ຄວາມຈະເລີນ ແລະ
ພາປະຊາລາສະດອນຢູ່ເຢັນເປັນສຸກຕະຫລອດກາລະນານ.

ພາຍຫລັງເຮັດພິທີສົ່ງສະການຍັກກຸ່ມພັນ ແລະ ດັ່ງພັນນຸລາ
ເປັນພະຍາຄອງເມືອງຍັກ ສືບຕໍ່ໄປແລ້ວ ສິນໄຊກໍພາອາສຸມຸນທາ

ແລະ ນາງສິດາຈັນ ເດີນທາງກັບຄືນໄປບ່ອນທີ່ທ້າວທັງຫົກ ກັບສີໂຫ
ຄອງກ້າຢູ່.

ສິນໄຊກິກປອງຮ້າຍ

ການເດີນທາງຜ່າປ່າດົງ ທີ່ມີດອກໄມ້ບານເຮືອງເຮືອ ທ່າມ
ກາງສຽງນົກຮ້ອງດັງກ້ອງໄພ ຜ່ານໄປເຈັດວັນ ຄະນະຂອງສິນໄຊກິ
ມາຮອດບ່ອນທີ່ທ້າວທັງຫົກຄອງກ້າຢູ່. ສີໂຫ ແລະ ທ້າວທັງຫົກຕ້ອນ
ຮັບສິນໄຊ ອາສຸມຸນທາ ແລະ ນາງສິດາຈັນ ດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຍິນ
ດີເປັນຢ່າງຍິ່ງ ໂດຍສະເພາະທ້າວທັງຫົກນັ້ນເຫັນວ່າ ການພາເອົາ
ນາງທັງສອງກັບຄືນມາໄດ້ເປັນຄວາມສໍາເລັດທີ່ພວກເຂົາເຄີຍຄິດວ່າ
ບໍ່ອາດເປັນໄປໄດ້ ດັ່ງນີ້ພວກເຂົາຈຶ່ງດີໃຈເອົາແທ້ເອົາວ່າ, ແຕ່ໃນ
ຂະນະທີ່ຫນ້າຕາສະແດງຄວາມປິຕິຍິນດີນັ້ນ ໃນໃຈພວກເຂົາຊື່ອອິດ
ສາບັງບຽດສິນໄຊຢ່າງຮຸນແຮງ. ສ່ວນສິນໄຊກໍວ່າ ທ້າວທັງຫົກເປັນ
ລູກຮ່ວມພໍດຽວກັນກັບຕົນ ແລະ ການທີ່ຕົນໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອພວກອ້າຍ
ໃນເລື່ອງສະຫນອງຕາມຈຸດປະສົງຂອງພະຍາພໍ່ນັ້ນ ເປັນພຽງການ

ເສຍສະຫລະເລັກໆນ້ອຍໆ , ທ້າວຈິ່ງກ່າວດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈວ່າ :

" ບັດນີ້ຂ້ອຍໄດ້ໄປນຳເອົາອາສຸມຸນທາພ້ອມດ້ວຍນາງສິດາຈັນ ມາ
ໄດ້ແລ້ວ ໃຫ້ພວກອ້າຍຕຸ້ມຫອມເບິ່ງແຍງເພິ່ນທັງສອງ ແລະ ພາໄປ
ສົ່ງຮອດພະຍາພໍ່ , ສ່ວນຂ້ອຍຊິແຍກໄປຕ່າງຫາກ ເພື່ອໄປຫາແມ່ທີ່
ຄອງກ້າຢູ່ກາງປ່າ . "

ແຕ່ທ້າວທັງຫົກ ຂໍຮ້ອງໃຫ້ສິນໄຊ ເປັນຜູ້ພາທາງໄປສິ່ງໃຫ້
ຫວິດຈາກປ່າຊ້າງດົງເສືອກ່ອນ ເພື່ອຮັບປະກັນບໍ່ໃຫ້ເກີດເຫດຮ້າຍ
ໃດໆ . ສິນໄຊຕົກລົງ ແລະ ບອກໃຫ້ສີໂຫຟ້າວ ແຍກໄປຫາແມ່ກັບ
ປ້າກ່ອນ , ສ່ວນສັງທອງລ່ວງໜ້າໄປກ່ອນຕາມເຄີຍ . ທ້າວທັງຫົກຮູ້
ວ່າສິນໄຊເປັນຜູ້ເກັ່ງກ້າ ສາມາດຜາບແພ້ພວກຍັກ ພວກມານຮ້າຍ
ຕ່າງໆ ຈົນສາມາດເອົາອາສຸມຸນທາຄືນມາໄດ້ດັ່ງນີ້ , ແນ່ນອນສິນໄຊ
ຈະເປັນຈຸດລວມຂອງທຸກຄົນ , ພະຍາພໍ່ຕ້ອງຮັກ ແລະ ເຊື່ອຫມັ້ນໃນ
ສິນໄຊຂອງສິນໄຊ , ເສນາມຸນຕິທັງຫລາຍ ໃນເມືອງເບິ່ງຈານຈະຕ້ອງ
ເຄົາລົບຍິ່ງເກງທ້າວຜູ້ດຽວ , ປະຊາລາສະດອນ ຈະຮັກຫໍ່ກະຫນອມ
ແພງແຕ່ສິນໄຊ , ສ່ວນພວກທ້າວທັງຫົກເອງ ຈະຫມິດຄວາມສຳຄັນ
ແລະ ຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເອົາໃຈໃສ່ແຫນແຫ່ ດັ່ງນີ້ພວກເຂົາຈິ່ງວາງແຜນ
ການກຳຈັດສິນໄຊ ໃຫ້ດັບສູນໄປ .

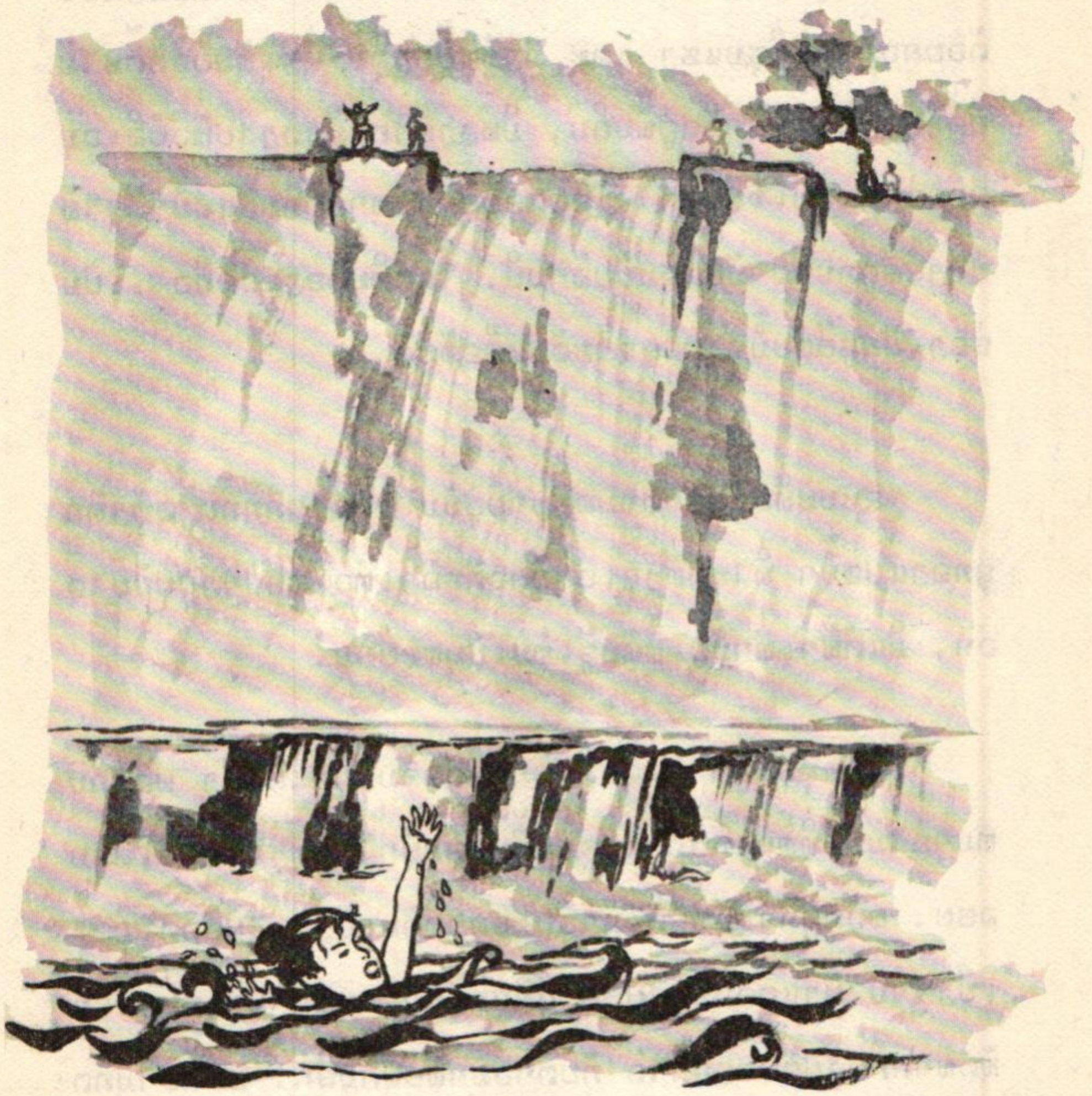
ການເດີນທາງດຳເນີນຕໍ່ໄປອີກ ຈົນໄປຮອດບ່ອນນ້ຳຕົກຕາດ
ໃຫຍ່ທີ່ມີສຽງດັງໂຫມໆ , ນ້ຳເປັນຟອງຟາດຟຶງ ສິ່ງອາຍນ້ຳເປັນຄື

ຄວັນຫມອກກຸ້ມໄປທົ່ວບໍລິເວນ, ບັນຍາກາດຊຸມຊື່ນເຢັນສະບາຍ ດັ່ງ
ນີ້ຄະນະເດີນທາງຈຶ່ງປົງສັ່ງຂອງລົງທີ່ພະລານຫິນ ພາກັນເຊົາເມື່ອຍ
ເອົາແຮງ. ທ້າວທັງຫົກຊວນສິນໄຊລົງອາບນໍ້າ ໂດຍພາກັນໄປຍັງ
ໂຊດຫິນຊຶ່ງຢູ່ຫ່າງອອກໄປ. ບ່ອນນີ້ກະແສນໍ້າຍາດກັນໄຫລລົງແປວ
ດ້ວຍຄວາມໄວທີ່ຮຸນແຮງ ແລະ ລົງສູ່ເບື້ອງລຸ່ມ ຊຶ່ງເຫັນຍອດຕົ້ນໄມ້
ຄືດັ່ງວ່າ ຍອດຫຍ້າຕິດຢູ່ພື້ນດິນ, ມີສ່ຽງອິ່ງຄະນິ່ງດັ່ງໄປທົ່ວບໍລິເວນ
ຄືດັ່ງວ່າທໍລະນີເຈັບປວດ ແລ້ວໂອຍຄາງເພາະກົກກະແສນໍ້າທັງໃສ່
ຢ່າງບໍ່ອິດູກູນາມາມັບແສນນັບລ້ານປີ. ໂຊດຫິນຕ້ອງຂອດກ້ວ ເປັນ
ຮ່ອງ ເປັນຮູຍ້ອນນໍ້າໄຫລເຊາະວັນແລ້ວວັນຕໍ່.

ຄະນະທີ່ອາບນໍ້າຕາມສະບາຍຢູ່ນັ້ນ ສິນໄຊກໍກົກທ້າວທັງຫົກ
ຊຸກລົງແປວນໍ້າ ທີ່ໄຫລທັງຊຸເອົາທ້າວຕົກລົງ ເຫວເລິກຢ່າງປຸບປັບໄວ
ວາ, ມີແຕ່ຟ້າເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຫັນຮູ້ເຫັນເປັນພະຍານ.

ນາງສຸມຸນທາ ແລະ ນາງສິດາຈັນນັ່ງຢູ່ແຄມຝັ່ງ ພວມກິນ
ຫມາກໄມ້ ທີ່ຫາເກັບມາໄດ້ຈາກຕົ້ນແຄມປ່າ ທັງໃຈກໍຄິດເລື່ອນ
ລອຍ. ພວກນາງພວມຄິດເກິ່ງວັນເວລາທີ່ຕົນເອງ ໄປຮອດເມືອງ
ເບິ່ງຈານ ທັງແວດລ້ອມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ເຄີຍຮັກແພງ ແລ້ວຫລັງຈາກ
ພັດພາກກັນໄປດົນນານກໍໄດ້ ກັບຕ່າວມາພົບພໍ້ກັນອີກ. ແຕ່ຄວາມຄິດ
ອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນນັ້ນ ກໍຢຸດຊະງັກລົງທັນ
ໃດເມື່ອທ້າວທັງຫົກມາບອກວ່າ ສິນໄຊຕົກເຫວຈົມນໍ້າລັບຫາຍໄປ

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

ແລ້ວ . ນາງສຸມຸນທາກັບລູກສາວພຽກັນຮ້ອງໄຫ້ຮ້າໄຮ ຢ່າງຫນ້າເວ
ທະນາ

" ເອົາອາກິ່ມລົງນໍ້າໃຫ້ຕາຍໄປນໍ້າກັນຊໍ່າສາ , ບໍ່ມີສິນໄຊ
ຊີວິດອາກິກະວັງກະເວ , ໂອຍເວນກໍາອິຫຍັງຈິ່ງຈໍາໃຫ້ພັດພາກຈາກ
ກັນແບບນີ້ . . . " ສຸມຸນທາຈົ່ມທຸກ .

ທ້າວທັງຫົກເວົ້າວ່າ : " ມັນເປັນໄປຕາມໂຊກຊາຕາຂອງ
ລາວເອງແນວໃດກໍຕາມ ສິນໄຊຕາຍແລ້ວ ກໍຍັງມີເຊື້ອພີ່ ເຊື້ອນ້ອງ
ອີກ , ພວກຫລານເອງກໍຕັ້ງຫົກຄົນ , ຊິໄປເສຍດາຍລາວຫຍັງກະດໍ . "

ຄໍາເວົ້າຂອງທ້າວທັງຫົກເປັນທີ່ຫນ້າສົງໄສ ພາໃຫ້ນາງສຸມຸນ
ທາຄິດວ່າ ພວກເຂົາຕ້ອງຮ່ວມຫົວກັນກໍາຈັດສິນໄຊ ເພື່ອຫວັງຜົນປະ
ໂຫຍດສໍາລັບພວກເຂົາເອງໃນພາຍຫນ້າ , ນາງບໍ່ຢາກເຊື່ອວ່າ ສິນ
ໄຊໄດ້ຕາຍຈາກໂລກນີ້ໄປແລ້ວ . ດັ່ງນີ້ ນາງຈິ່ງເອົາສິ່ງຂອງສາມ
ຢ່າງໄປສ່ຽງໄວ້ ຄືເອົາປັກປິ່ນເກົ້າ ຊ້ອງ ແລະ ຜ້າສະໄບແຂວນ
ໃສ່ຄັນແລ້ວປັກໄວ້ທີ່ແຄມນໍ້າ , ນາງອະທິດການວ່າ ກ້າສິນໄຊຍັງມີຊີ
ວິດຢູ່ ຂໍໃຫ້ພະອິນ ແລະ ສິ່ງສັກສິດທັງປວງຈິ່ງດົນບັນດານໃຈໃຫ້ມີ
ຜູ້ໄປພົບເຫັນແລ້ວນໍາສິ່ງຂອງສາມຢ່າງໄປສົ່ງຄືນແກ່ນາງ , ກ້າຫາກ
ສິນໄຊຕາຍແທ້ ກໍຂໍໃຫ້ສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວສູນຫາຍໄປເລີຍ . ນາງຈົ່ມ
ພູມພໍ້າ ສະອິນຮ້າໄຮຫາສິນໄຊບໍ່ມີຍາມເຊົາ ຈົນທ້າວທັງຫົກບໍ່ພໍໃຈ ,
ພວກເຂົາໃຊ້ວາຈາບໍ່ສຸພາບ ເລັ່ງໃຫ້ນາງກັບລູກສາວອອກເດີນທາງ
ຕໍ່ໄປ .

107

42-43

" ມົວ—ໄຫ້ນໍາກັນຢູ່ຈັ່ງຊື່ໄປບໍ່ຮອດໃສເດີ ! ຮ້ອງໄຫ້ຈັ່ງໃດ
ມັນກໍບໍ່ຄືນມາຫາດອກ . ໄປຮີບໄປ ! " ພວກທ້າວເວົ້າໃສ່ອາກັບ
ລູກສາວ .

ແລ້ວການເດີນທາງ ດ້ວຍຄວາມທຸກໂສກຂອງນາງສຸມຸນທາ
ແລະລູກສາວກໍດໍາເນີນຕໍ່ໄປດ້ວຍຄວາມອິດອ່ອນຫມິດກໍາລັງໃຈ ໂດຍ
ມີທ້າວທັງຫົກພາທາງແກມບັງຄັບໄປ , ບາງເທື່ອ ນາງສິດາຈັນກໍກິກ
ຄວັກເຂ່ຍຈາກມືຈັ່ງ ໄຮຂອງພວກທ້າວ ທີ່ສວຍໂອກາດຍາມບຸປ່າຫມິນ
ດົງ .

ນາງ ສິດາຈັນ ເວົ້າຈົມກັບແມ່ວ່າ : " ເປັນຕາຊັ່ງພວກນີ້
ນໍາແມ່ , ປານໃດຈັ່ງຊິຮອດບ້ານເມືອງຂອງລຸງ , ລູກຮູ້ສຶກທໍລະມານ
ທັງກາຍທັງໃຈ . "

ນາງສຸມຸນທາຄ່ອຍໆເວົ້າອອຍລູກ ແລະ ເວົ້າໃຫ້ກໍາລັງໃຈ
ວ່າ ອີກບໍ່ເທິງບໍ່ດົນກໍຈະຮອດທີ່ຫມາຍແລ້ວ .

ນາງສຸມນທາ ກັບຄືນສູ່ເປັງຈານ

ກາໂຕຫນຶ່ງບິນມາຈັບບອດຊື່ຟ້າຜາສາດຂອງພະຍາກຸສະລາດ ແລ້ວສົ່ງສອງຮ້ອງດັງຄ້າຍໆ ຄືວ່າ " ນາງມາ ! ນາງມາ ! " ພະອົງໄດ້ຍິນແລ້ວ ກໍຄິດຫານາງສຸມນທາໂລດ ພ້ອມດຽວກັນກໍຮູ້ສຶກວ່າ ຕາຄະເມັ່ນຍິບໆ ຢູ່ເບື້ອງຊ້າຍ ອັນເປັນລາງສັງຫອນວ່າຈະມີຂ່າວດີ ໃນໂງ່ນີ້.

ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ທ້າວທັງຫົກໄດ້ພານາງສຸມນທາ ແລະ ນາງສິດາຈັນ ມາຮອດເມືອງຫົງ ອັນເປັນເມືອງດ່ານຫນ້າຂອງ ເມືອງເປັງຈານ. ທ້າວທັງຫົກ ບອກເຈົ້າເມືອງວ່າ ພວກຕົນໄປສູ່ ຮີບຕົບຕີ ກັບພະຍາຍັກ ແລະ ພະຍານາກຈົນສຳເລັດມີໄຊ ແລ້ວ ເອົານາງທັງສອງນີ້ຄືນມາ ຕາມຄຳສັ່ງຂອງພະຍາກຸສະລາດ ຜູ້ເປັນ ພໍ່, ບັດນີ້ ໃຫ້ເຈົ້າເມືອງຫົງສົ່ງຄືນ ໄປບອກທາງເມືອງເປັງຈານ

ເພື່ອໃຫ້ຈັດຂະບວນມາຮັບເອົາ, ໃນເວລາດຽວກັນ ກໍໃຫ້ແຕ່ງແປງ
ສາລາກໃຫຍ່ ເພື່ອເປັນບ່ອນພັກເຊົາຂອງພວກທ້າວເອງ, ແລະໃຫ້ຈັດ
ບ່ອນຢູ່ໃຫ້ນາງສຸມຸນທາກັບລູກສາວໄວ້ຕ່າງຫາກ ໂດຍໃຫ້ຢູ່ບ່ອນລັບ
ບັງ ທັງນີ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນໆເຂົ້າໄປໃກ້.

" ນາງສຸມຸນທາ ໄປຢູ່ນໍ້າຍັກດົນຫລາຍ ຈິດໃຈກໍປ່ຽນຄ້າຍ
ຄືພວກຍັກພວກຜີ ບໍ່ຄືມະນຸດທໍາມະດາ, ສ່ວນນາງສິດາຈັນ ຜູ້ສືບ
ເຊື້ອສາຍມາຈາກຍັກ ກໍບໍ່ຕ່າງກັບແມ່ - ຄືເວລາຫລຽວເຫັນຄົນ
ອື່ນໆ ແລ້ວທັງສອງຄືຈັ່ງວ່າ ເຫັນຕ່ອນຊິນຕ່ອນປາ. ດັ່ງນີ້ ໃຫ້ທຸກ
ຄົນລະວັງ ຢ່າເຂົ້າໄປໃກ້ ຢ້ານໄດ້ຮັບອັນຕະລາຍ ! " ທ້າວທັງ
ຫົກອະທິບາຍ.

ເຈົ້າເມືອງຫົງປະຕິບັດ ຕາມຄໍາສັ່ງຢ່າງນອບນ້ອມ ເພາະ
ເກງກົວລິດເດດ ແລະ ຫວັງເພິ່ງບຸນບາລະມີ ທີ່ພວກທ້າວເປັນລູກ
ພະຍາເມືອງເປັ້ງຈານ ດັ່ງນີ້ ຊຸນນິລະໂຊດ ເສນາຄົນສໍາຄັນຈິ່ງ
ໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງ ໃຫ້ຂີ່ມ້າເລັ່ງໄປຍັງເມືອງເປັ້ງຈານ ເພື່ອສົ່ງຂ່າວ.
ຊຸນນິລະໂຊດ ຂີ່ມ້າລ່ວງ ເກິ່ງສະຫນາມຫລວງ ແລ້ວກໍເຂົ້າໄຫວ້ພະ
ຍາກຸສະລາດ ທີ່ຫໍຄໍາ ແລະ ແຈ້ງຂ່າວເລື່ອງທີ່ທ້າວທັງຫົກໄປຜາບ
ແພ້ສັດຕູຫມູ່ມານ ແລ້ວເອົານາງສຸມຸນທາ ພ້ອມດ້ວຍລູກສາວຊິສິດາ
ຈັນກັບຄືນມາ, ດຽວນີ້ ພວມພັກເຊົາຢູ່ເມືອງຫົງ. ພະຍາກຸສະລາດ
ຕົນເຕັ້ນດີໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ ທີ່ຂ່າວຕາມທໍາຮ້ອງບອກນັ້ນ ຈະກາຍ
ເປັນຄວາມຈິງ. ພະອົງຟ້າວບອກເສນາອາມາດໃຫ້ຈັດແຈງແຕ່ງຂະ

ບວນໄປຕ້ອນຮັບຢ່າງສົມກອດ . ຂ່າວນີ້ດັງໄປທົ່ວເມືອງ ເບິ່ງຈານ ,
ໄພ່ຟ້າປະຊາກອນພາກັນ ເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ເພາະຈະໄດ້ເຫັນຫນ້າ
ນາງສຸມຸນທາ ຜູ້ເປັນມິ່ງເມືອງອີກ ຫລັງຈາກພັດພາກຈາກໄປດົນ
ນານ . ພວກມະເຫສີ ທີ່ເປັນແມ່ຂອງທ້າວທັງຫົກ ກໍດີໃຈຫາອັນປຽບ
ບໍ່ໄດ້ ທີ່ລູກຊາຍຂອງພວກຕົນ ໄປປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພະ
ຍາຜູ້ເປັນພໍ່ຈົນສໍາເລັດກັບຕ່າວຄືນມາ . ພວກນາງຈັດເອົາເຄື່ອງນຸ່ງ
ຢ່າງດີທີ່ໃຊ້ສໍາລັບລາຊະພິທີ ໄປໃຫ້ລູກຊາຍນຸ່ງ ເພື່ອໃຫ້ສົມກອດ
ແລະເປັນສະຫງ່າລາສີໃນເວລາເຂົ້າສູ່ເມືອງ ເບິ່ງຈານ .

ການກະກຽມຂະບວນ ໄປຕ້ອນຮັບດໍາເນີນໄປຢ່າງຟົດຟື້ນ ຄື
ດັ່ງປາງບຸນໃຫຍ່ . ພະຍາກຸສະລາດສັ່ງໃຫ້ຈັດແຕ່ງກວຽນຄໍາ ທຽມ
ດ້ວຍມ້າໄປຮັບນາງທັງສອງ , ຈັດຊ້າງ ແລະ ມ້າໃຫ້ພຽງພໍ ໂດຍ
ມອບໃຫ້ຊຸນຫລວງມະຫາເສນາ ນໍາພາຂະບວນໄປ . ເມື່ອທຸກສິ່ງ
ຢ່າງພ້ອມແລ້ວ ຂະບວນກໍອອກເດີນທາງແຕ່ເຊົ້າ , ມີມະເຫສີທັງຫົກ
ຮ່ວມເດີນທາງໄປດ້ວຍ , ນອກນັ້ນ ກໍມີບໍລິວານ ທີ່ເຄີຍຮັບໃຊ້ໃກ້ຊິດ
ຂອງນາງສຸມຸນທາ , ຕະຫລອດທັງປະຊາລາສະດອນ ຈໍານວນຫລວງ
ຫລາຍທີ່ຢາກເຫັນຫນ້າເຫັນຕາຜູ້ເປັນມິ່ງເມືອງ .

ເມື່ອໄປຮອດເມືອງຫົງ ຊຸນຫລວງມະຫາເສນາ ກໍໄດ້ຟັງ
ເລື່ອງລາວທີ່ບໍ່ເປັນມຸງຄຸນຈາກປາກຂອງທ້າວທັງຫົກ ຢ່າງບໍ່ຄາດຄິດ
ມາກ່ອນ ໂດຍສະເພາະ ເລື່ອງທີ່ວ່ານາງສຸມຸນທາກັບລູກສາວ ມີຈິດ

ໃຈເປັນຄືຍັກ ທັງບໍ່ຢາກກັບຄືນສູ່ບ້ານເກົ່າເມືອງເດີມ. ພວກທ້າວ
ເວົ້າວ່າຈໍາເປັນໄດ້ບັງຄັບຫນີບເຕັງ ແລະ ເຮັດທຸກຈິດທາງ ເພື່ອ
ໃຫ້ພວກນາງທັງສອງມານໍາ. ທັງແມ່ ແລະ ລູກຄືນມາດ້ວຍຄວາມຂີ້
ອົກຂີ້ໃຈ, ດັ່ງນີ້ ຫນ້າຕາຈຶ່ງບໍ່ເບີກບານ ມີແຕ່ຫງ່ວມເຫງົາຢູ່ຕະ
ຫລອດເວລາ.

ແນວໃດກໍຕາມ ເມືອງຫຼົງກໍຢູ່ໃນບັນຍາກາດ ຂອງປາງບຸນ
ໃຫຍ່ ເພາະມີແຂກສຳຄັນມາພັກແຮມ. ເຈົ້າເມືອງຫຼົງໄດ້ສົ່ງຂ່າວ
ໄປຍັງເມືອງຕ່າງໆ ທີ່ເປັນເມືອງຫນ້າດ່ານຢູ່ໃກ້ຄຽງ. ແຕ່ລະ
ເມືອງກໍໄດ້ສົ່ງໄພ່ພົນມາຊ່ວຍປຸກສາລາ ແລະ ນໍາເຂົ້າປາອາຫານ
ມາປະກອບສ່ວນໃນພິທີຕ້ອນຮັບແຂກເມືອງ. ພວກເຈົ້າເມືອງໄດ້ນໍາ
ເຄື່ອງບັນຍາກາດ ມາມອບໃຫ້ທ້າວທັງຫົກ ເພື່ອສະແດງຄວາມຈິງ
ຮັກພັກດີ. ບັນຍາກາດເມືອງຫຼົງພົດພື້ນ ເປັນທີ່ຕົນຕາຕົນໃຈຢ່າງບໍ່
ເຄີຍເປັນມາກ່ອນ, ສ່ຽງເສບມະໂຫລີ ສ່ຽງຂັບລໍາດັງສະນັ້ນໄປ
ທົ່ວເມືອງ.

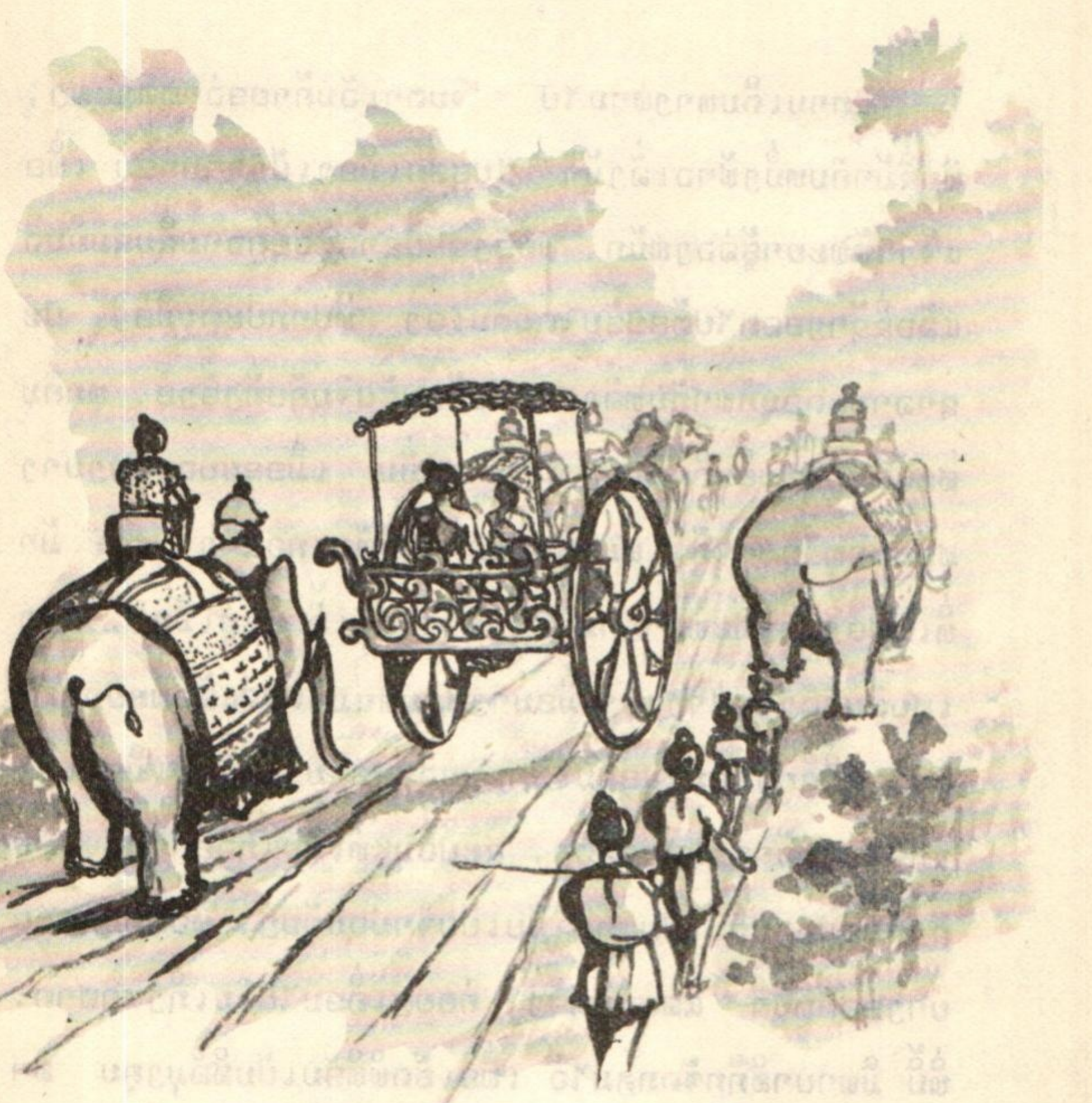
ຊຸນຫລວງມະຫາເສນາ ພະຍາຍາມປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຢ່າງຮອບ
ຄອບທີ່ສຸດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ແຕະຕ້ອງຈິດໃຈຝ່າຍໃດຝ່າຍຫນຶ່ງ ໂດຍສະ
ເພາະບໍ່ໃຫ້ເສຍບັນຍາກາດ ທີ່ເມືອງຫຼົງພວມເບີກບານມ່ວນຊື່ນໃນ
ການຕ້ອນຮັບແຂກເມືອງ. ເພິ່ນຮັບຟັງການບອກເລົ່າ ຂອງທ້າວທັງ

ຫົກ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນກໍປະຕິບັດຕົນຕໍ່ນາງສຸມນທາ ຢ່າງບໍ່ມີອັນບົກ
ພ່ອງ ຕາມທີ່ໄດ້ຮັບມອບຫມາຍ ຈາກພະຍາກຸສະລາດ . ທຸກສິ່ງທຸກ
ຢ່າງດໍາເນີນໄປດ້ວຍຄວາມຮຽບຮ້ອຍ , ແລ້ວການເດີນທາງກັບຄືນສູ່
ເມືອງເບິ່ງຈານກໍເລີ່ມຕົ້ນ ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນພົບພູໃນມື້ກັດມາ . ທ້າວ
ທັງຫົກຂຶ້ນຂີ່ຊ້າງ , ນາງສຸມນທາກັບນາງສິດາຈັນ ຂຶ້ນຂີ່ກວຽນຄໍາ
ແລ້ວຂະບວນແຫ່ກໍເຄື່ອນອອກຈາກເມືອງຫຼືງເປັນແກວຍາວຍືດ ທ່າມ
ກາງສຽງຊໍ ສຽງຊຸງ ສຽງກອງ ດັງລະງົມ ປະສົມດ້ວຍສຽງຮ້ອງ
ສິ່ງຂອງຊາວເມືອງຫຼືງທີ່ມາອັງອຸ່ງສອງຂ້າງທາງ .

ຂະນະ ເດີນທາງ ນາງສຸມນທາ ບໍ່ມີຄວາມສະຫງົບໃນຈິດ
ໃຈ , ຄິດຢ່າງຫນຶ່ງນາງກໍດີໃຈທີ່ຈະໄດ້ພົບພໍ້ພະຍາກຸສະລາດ ຜູ້ເປັນ
ອ້າຍທີ່ຍາມໃດກໍເປັນຫ່ວງນໍາຕົນ , ຄິດຢ່າງຫນຶ່ງກໍຮູ້ສຶກຫນັກອົກຫນັກ
ໃຈ ເພາະມີບັນຫາບໍ່ລົງຮອຍ ກັບທ້າວທັງຫົກ , ບໍ່ຮູ້ວ່າພະຍາກຸສະ
ລາດຈະເຫັນເປັນແນວໃດ , ສິນໄຊຜູ້ຊົງນາງຫວັງເພິ່ງ ຊື່າພັດຕົກ
ນໍາສາບສູນໄປແລ້ວ . ສ່ວນ ນາງສິດາຈັນກໍບໍ່ເຊື່ອຫມັ້ນໃນອະນາຄົດ
ຂອງຕົນ , ນາງມີຄວາມອຸກອັ່ງ ແລະ ຈົມກັບແມ່ວ່າ : " ພວກເຮົາ
ຊິໄປເພິ່ງໃຜຫໍ່ແມ່ , ຈັ່ງໃດພວກເຮົາທັງຫົກ ກໍຕ້ອງເວົ້າສັບສົ່ງວ່າ
ລູກນີ້ເປັນເຊື້ອແນວຍັກຈິດໃຈເປັນຍັກ ແລ້ວລູກກໍຊິບໍ່ເບິ່ງບໍ່ແຍງ , ຊິ
ປ່ອຍລູກໃຫ້ຢູ່ໂດດດ່ຽວ ຕັດຂາດຈາກພໍ່ຈາກນ້ອງ . "

ນາງສຸມນທາໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍຮູ້ສຶກສະດັ່ງໃຈ ແລະ ເວົ້າອອຍ
ລູກວ່າ : " ພວກເຮົາເປັນເຊື້ອແນວຂອງລູກ , ເພິ່ນເອງຈະເບິ່ງ

การที่คนโบราณใช้ช้างเป็นพาหนะ... การที่คนโบราณใช้ช้างเป็นพาหนะ...
เพื่อที่จะเดินทางไปยังที่ต่างๆ... การที่คนโบราณใช้ช้างเป็นพาหนะ...
ก็เพื่อความสะดวกสบาย... การที่คนโบราณใช้ช้างเป็นพาหนะ...

การที่คนโบราณใช้ช้างเป็นพาหนะ... การที่คนโบราณใช้ช้างเป็นพาหนะ...
เพื่อที่จะเดินทางไปยังที่ต่างๆ... การที่คนโบราณใช้ช้างเป็นพาหนะ...
ก็เพื่อความสะดวกสบาย... การที่คนโบราณใช้ช้างเป็นพาหนะ...

ແບງຊ່ອຍຄຳຊຸພວກເຮົາ. ລຸງຮັກແລະເປັນຫ່ວງຫາພວກເຮົາ ຈຶ່ງ
ໃຫ້ສິນໄຊໄປນຳຫາ, ຈຶ່ງໃດລຸງກໍຕ້ອງອຸປະກາລະພວກເຮົາໃຫ້ສົມ
ເປັນເຊື້ອແນວກະສັດ. "

ການເດີນທາງຜ່ານໄປ ຈົນຕາເວັນຕ້າຍອວ່າຍລົງແລງ, ພົນຂີ້ມ້າຄົນໜຶ່ງຟ້າວເລັ່ງມ້າ ໄປຮອດເມືອງເບິ່ງຈານກ່ອນ ເພື່ອ
ແຈ້ງໃຫ້ພະຍາຮູ້ລ່ວງໜ້າ. ພະອົງຊາບຂ່າວດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີ
ແລ້ວຂີ້ຊ້າງອອກໄປຕ້ອນຮັບໂດຍຕົນເອງ ທີ່ປາກປະຕູເມືອງ. ປະ
ຊາລາສະດອນກໍພາກັນຫລັ່ງໄຫລໄປຕ້ອນຮັບຈົນຄັບຄັ້ງອ້ອມ, ທຸກຄົນ
ສະແດງຄວາມຍິນດີ ຈົນສຽງດັງຟົດສະນັ້ນ ເມື່ອຂະບວນຂອງນາງ
ສຸມຸນທາຫຍ້ບມາໃກ້. ພະຍາກຸສະລາດໃຫ້ຈັດແກວຂີ້ຊ້າງ ແລະ ມ້າ
ທີ່ເອ້ຍ້ອງຢ່າງສະຫງ່າງາມ ຄອງກ້າຢູ່ທາງເຂົ້າປະຕູເມືອງ. ສຽງ
ເສບດົນຕີດັງຂຶ້ນຢ່າງແຮງເມື່ອນາງສຸມຸນທາມາຮອດແລ້ວພະຍາກຸສະ
ສາດ ກໍຂີ້ຊ້າງອອກໄປອວນເອົາຂະບວນຂອງນາງເຂົ້າສູ່ເມືອງເບິ່ງ
ຈານ ມຸ່ງໜ້າສູ່ພະລາຊະວັງ. ຂະບວນແຫ່ເປັນແກວຍາວຍືດ, ພົນ
ກຶ້ງຄັນຮົ່ມລຽນກັນເປັນແກວ ນັບເປັນຈໍານວນພັນໆ. ພວກພົນກິດາບ
ຍ່າງອອກໜ້າ ແລະນຳຫລັ່ງ ຄ່ອຍໆເຄື່ອນໄປຈົນເຖິງຜາສາດ.
ທີ່ນີ້ ມີພາບາສີກິກຈັດກຽມໄວ້ ເພື່ອເຮັດພິທີອັນເປັນສິລິມຸງຄຸນ ສຳ
ລັບຜູ້ກັບຕ່າງຄົນມາ. ພະຍາກຸສະລາດກັບນາງສຸມຸນທາ ຂຶ້ນນັ່ງແທ່ນ
ບັນລັງ, ນາງສິດາຈັນ ນັ່ງຕິດຂີ້ຊ້າງແມ່, ພວກສາວໃຊ້ພາກັນພັດວິ

ຄຳຢູ່ເວີບວາບ, ທ້າວທັງຫົກ ນັ່ງຢູ່ຕ່າງຫຼາກ. ບັນດາເສນາມຸນຕິ
 ຕະຫລອດທັງພວກນາງສະຫນົມ ແລະ ບໍລິວານທັງຫມົດ ພາກັນນັ່ງ
 ນົບນອບເປັນກັນແກວ. ຫ້ອງກວ້າງໃຫຍ່ປະດັບ ດ້ວຍແກ້ວມະນີສີສົດ
 ໃສ່ ເຫລື້ອມຍິບຍັບງາມອາດຕາ, ພັນປູດ້ວຍພົມລາຍເປັນດອກດວງ
 ວິຈິດສວຍງາມ, ສຽງເສບດົນຕີດັງລະງົມ. ເມື່ອໄດ້ລິກງາມຍາມດີ
 ພາມຜູ້ເປັນຫມໍພອນ ກໍເລີ່ມຕົ້ນພິທີ ໂດຍກ່າວຄຳອວຍພອນວ່າ :
 " ບັດນີ້ ກຸມມານທັງຫົກໄດ້ດັບປ່າຜ່າດົງໄປນຳເອົາອາສຸມຸນທາ ຄົນ
 ມາຮອດບ້ານຮອດເມືອງ, ບ່າວໄພ່ລາສະດອນທັງຫລາຍ ສຸດແສນດີ
 ໃຈ ທີ່ເຈົ້ານາງຜູ້ເປັນມິ່ງແກ້ວຂວັນເມືອງໄດ້ກັບຕ່າວຄົນມາ, ບັດນີ້
 ຫມົດກໍາແລ້ວ. ຂໍເຊີນຂວັນກຸມມານທັງຫົກ ກັບຄົນມາເປັນເຈົ້າເປັນ
 ໃຫຍ່ສືບສ້າງບ້ານເມືອງ, ຂໍໃຫ້ຂວັນເຈົ້ານາງທັງສອງກັບມາຢູ່ເນື້ອ
 ຢູ່ຄົງ ມາສະກົດຢູ່ໃນຫໍຜາສາດ ຢ່າໄດ້ໄປເຜືອຝັນຢູ່ນຳຍັກນຳເງືອກ
 ງ ໃນຮູໃນກໍາ, ສັງຊົວຮ້າຍໃດໆ ຢ່າມາຕ້ອງ, ຢ່າໄດ້ເກົ້າແກ່ຊະ
 ລາ, ອາຍຸໃຫ້ຍິນຍາວຫມັ້ນ ພັນປີຄູ່ຟ້າ, ຂໍຢ່າໃຫ້ມີຄວາມໂສກເສົ້າ
 ໂສກາໃດໆເທົ່ນ..."

ຫາມຈຳໜ່າຍ

ເມື່ອພາມກ່າວສ້ອງສຸດລົງ ພະຍາກຸສະລາດ ກໍເວົ້າຫາຜີດໍາ*

* ຜີດໍາ : ຜີປູ່ຍ່າ ຫລື ຜີບັນພະບຸດລຸດ ຊຶ່ງເຊື່ອກັນວ່າ ເຝົ້າຮັກ
 ສາຢູ່ຕາມເຮືອນຊານ.

ໂດຍຈົມພູມພໍາວ່າ : " ຂໍເຊີນຜີປູ່ຍ່າ ຜີອາຮັກທັງຫລາຍ ຈົ່ງມາ
ຮັບເອົາຂອງທານ , ມາປົກປ້ອງເບິ່ງແຍງເຈົ້ານາງທັງສອງ ໃຫ້ມີ
ອາຍຸຫມັ້ນຍິນຍາວໄດ້ພັນປີ ປາສະຈາກໂພຍໄພ ແລະ ອັນຕະລາຍ
ທັງປວງເກີນ . . . " ຕໍ່ມາ ພະອົງກໍເອົານໍ້າເຫລື້າມາຫວິດຟາຍ
ເພື່ອຄວາມເຂັ້ດຢໍາ ຕາມຄວາມເຊື່ອທີ່ສືບຕໍ່ກັນມາ .

ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເສນາອາມາດ , ພວກນາງສະຫນົມ
ແລະ ບໍລິວານທັງຫລາຍກໍກິທຽນເຂົ້າມາຂາຍໄຫວ້ ດ້ວຍຄວາມຈິງ
ຮັກພັກດີ , ສຽງຄ້ອງສຽງກອງດັງຂຶ້ນຟົດສະນັ້ນ ຄືວ່າ ຂັບໄລ່ຄວາມ
ໂສກເສົ້າກັງວົນທັງປວງ ໃຫ້ຈາງຫາຍໄປຈາກໃບຫນ້າຂອງນາງສຸ
ມຸນທາ ແລະລູກສາວ ຈົນບໍ່ເຫລືອຮ່ອງຮອຍໃຫ້ຜູ້ໃດສັງເກດເຫັນ
ໄດ້ . ພະບາກຸສະລາດຢູ່ໃນອາລົມເບີກບານສໍາລານໃຈ ຢ່າງບໍ່ເຄີຍ
ເປັນມາກ່ອນ ແລະເຊື່ອວ່າຄວາມປາກຸະຫນາອັນແຮງກ້າຂອງພະອົງ
ໄດ້ຮັບການຕອບສະຫນອງດ້ວຍຄວາມຮຽບຮ້ອຍເປັນຢ່າງດີ ແລະ ມີ
ມຸງຄຸນ .

ຈັບຜູ້ຄົດລ້ຽວ

ນາງສຸມນທາຄິນມາຢູ່ຫ້ອງເດີມຂອງຕົນ ແລະ ແວດລ້ອມແຫ່
ແຫນໄປດ້ວຍບໍລິວານຮັບໃຊ້ເກົ່າທີ່ຍັງຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ນາງຢ່າງສະເໝີ
ຕົນສະເໝີປາຍ, ແຕ່ຫາກວ່າ ນາງບໍ່ເບີກບານແຈ່ມໃສ່ຄືເກົ່າມາ
ຫລັງ ທັງນີ້ເພາະຕະຫລອດເວລານາງຄິດຫ່ວງອາໄລຫາສິນໄຊ ຜູ້ທີ່
ໄດ້ກອບກູ້ເອົານາງກັບຄືນມາຢູ່ບໍ່ເຊົາ. ນາງກັບລູກສາວ ຢູ່ໃນອາ
ການຫງ່ວມເຫງົາ ນໍ້າຕາໄຫລອາບແກ້ມ ແລະກິນເຂົ້າບໍລິງທັງທີ່ອາ
ຫານຄາວ ແລະ ຫວານກົກຈັດແຕ່ງໄວ້ຢ່າງອຸດົມສົມບູນໃນພານຄໍາ,
ບໍ່ດົນເລື້ອງນີ້ກໍດັງໄປຮອດຫູພະຍາກຸສະລາດ, ພະອົງຮູ້ສຶກສະດັງໄວ
ຕໍ່ບັນຫາລະອຽດອ່ອນນີ້ ແລ້ວກໍສັ່ງໃຫ້ທ້າວທັງຫົກເຂົ້າໄຫວ້, ພະຍາ
ພິສິກາມບຸດຊາຍທັງຫລາຍ ກ່ຽວກັບພິດຕິກິດຕ່າງໆໃນການໄປນໍາ
ເອົາອາກັບຄືນມາ.

ພວກທ້າວເວົ້າເປັນສຽງດຽວກັນວ່າ : " ເວລາພວກລູກສູ້

ຮົບກັບກອງທັບຍັກຢູ່ນັ້ນອາສຸມຸນທາເຂົ້າຂ້າງຜົວ ແລະ ເຮັດທຸກຢ່າງ
ເພື່ອໃຫ້ຍັກກຸ່ມພັນຜາບແພ້ພວກລູກ , ແຕ່ຍ້ອນບຸນບາລະມີຂອງພະຍາ
ພໍ່ຊ່ອຍຖ້ຳຫອມ ພວກລູກຈຶ່ງເອົາຊະນະພວກຍັກໄດ້ໃນທີ່ສຸດ , ເມື່ອ
ກຸ່ມພັນຕາຍແລ້ວ ອາສຸມຸນທາຊື່ຍັງເຜືອຝັນຫ່ວງຫາອາໄລບໍ່ຍອມ
ຫ່າງໄປໃສ , ຈື່ງເປັນພວກລູກຕ້ອງໄດ້ຕົວະຍົວະຫລອກລໍ້ແກມບັງຄັບ
ອາຈຶ່ງຍອມມາກໍນຳ . ສ່ວນຜູ້ລູກສາວນັ້ນ ກໍໄປເປັນເມຍພະຍານາກຢູ່
ໃຕ້ນ້ຳສະຫມຸດ ພວກລູກກໍໄປເອົາມາຢ່າງຍາກລໍ້າບາກເພາະຕ້ອງສູ້
ຮົບກັບພວກນາກຈົນນ້ຳສະຫມຸດຊຸ່ນມົວ . ພວກນາກບໍ່ແພ້ຈຶ່ງຍອມມອບ
ນາງສິດາຈັນໃຫ້ພວກລູກ ເອົາມານຳ , ທັງສອງແມ່ລູກນີ້ ເປັນດັ່ງ
ດຽວກັນຄືຈິດໃຈພວກເຂົາຍັງເຜືອຝັນຢູ່ນ້ຳພວກຍັກພວກມານພູນ . "

ພະຍາກຸສະລາດຮັບຟັງແລ້ວກໍຄິດຫນັກ ແຕ່ບໍ່ເຊື່ອທັງຫມົດ .
ພະອົງຄິດເຮົາເພິງຫລາຍຫລົບຫລາຍຕ່າວ ແລະ ເຫັນມີຂໍ້ສົງໄສຢູ່ .
ເມື່ອທ່າວທັງຫົກຂາບລາລົງໄປແລ້ວ , ໃນເວລາຕໍ່ມາພະອົງກໍສັ່ງໃຫ້
ນາງສຸມຸນທາກັບລູກສາວເຂົ້າໄຫວ້ , ພະຍາເມືອງເບິ່ງຈານເລົ່າຄືນ
ຄວາມເກົ່າຄວາມຫລັງ ຄືນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ນັ້ນອາສາພັດພາກຈາກໄປ
ແລ້ວ ຕົນເອງກໍມີແຕ່ຫງ່ວມເຫງົາ ກິນເຂົ້າບໍ່ແຊບນອນບໍ່ຫລັບ ຈື່ງ
ເປັນເລີຍໄດ້ອອກເດີນທາງໄປນຳຫານ້ອງແຕ່ບໍ່ພົບ .

ພະອົງເວົ້າຕອນຫນຶ່ງວ່າ : " ພໍດີມາໄດ້ລູກຊາຍເປັນຜູ້ມີ
ລິດເດດເກັ່ງກ້າຄື ທ່າວທັງຫົກນີ້ເອງ ຈຶ່ງໃຊ້ໃຫ້ໄປນຳເອົາອາຄືນ

ມາ . ອ້າຍປະເອີບໃຈທີ່ສຸດ ຈົນບໍ່ມີອັນປຽບໄດ້ທີ່ນ້ອງກັບຕ່າງຄືນ
ມາ , ມັນຄືກັບວ່ານ້ອງກັບອ້າຍຕາຍຈາກກັນ ແລ້ວເກີດມາພົບກັນອີກ
ໃໝ່ . ທ້າວທັງຫົກນີ້ເປັນລູກຄົງທີ່ເກີດຈາກນາງທັງຫົກ , ສ່ວນລູກອີກ
ຈໍານວນຫນຶ່ງທີ່ເກີດຈາກມະເຫສີເອກແລະມະເຫສີຜູ້ຫລ້າສຸດນັ້ນອອກ
ມາປະຫລາດຕ່າງທັງເປັນຮູບສັດ , ບັນດາເສນາອາມາດ ແລະຫມໍ
ໂຫນບອກວ່າເຂັດຂວາງ ຈິ່ງໄດ້ໄລ່ຫນີຈາກເມືອງທັງແມ່ທັງລູກລວມ
ກັນຫ້າຊິວິດ , ດຽວນີ້ບໍ່ຮູ້ວ່າໄປຕົກຢູ່ແຫ່ງໃດ . ອ້າຍຢາກຮູ້ວ່າທີ່ພວກ
ທ້າວ ທັງຫົກໄປສູ່ຮີບເພື່ອຍາດແຍ່ງເອົານ້ອງກັບລູກສາວກັບຄືນມານີ້
ມີອັນໃດທີ່ນ້ອງຂັດຂ້ອງໃນໃຈບໍ່ ? "

ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ນາງສຸມຸນທາກັບນາງສິດາຈັນ ກໍຮູ້ສຶກຄັບ
ແຄ້ນ ຫມົກໄຫມ້ໃນໃຈ ເພາະສິ່ງທີ່ໄດ້ຍິນນີ້ມັນປົນກັບຄວາມຈິງທັງ
ມວນ , ແລ້ວນາງສຸມຸນທາກໍເລົ່າເລື່ອງຕາມຄວາມເປັນຈິງສູ່ພະຍາກຸ
ສະລາດຟັງ .

ນາງວ່າ : ຕອນຂ້ານ້ອຍ ກິກຍັກຫລອນລັກເອົາໄປນັ້ນ ທໍາ
ອິດກໍຄິດວ່າມັນຊີ້າຊີແກງ , ແຕ່ເມື່ອໄປເກິ່ງເຂດແດນຍັກແລ້ວ ຍັກ
ກໍຂໍເອົາເປັນເມຍ ແລະ ໃຫ້ຢູ່ໃນຜາສາດຫລັງງົດງາມ , ຕໍ່ມາກໍໄດ້
ລູກສາວຊື່ສິດາຈັນ ຊຶ່ງພະຍານາກມາຂໍເອົາໄປເປັນມະເຫສີຢູ່ເມືອງ
ໃຕ້ສະຫມຸດ .

ກ່ອນຂ້ານ້ອຍກັບລູກສາວຈະໄດ້ຕ່າງຄືນມານີ້ ແມ່ນຍ້ອນສິນ
ໄຊເອົາຊິວິດເຂົ້າສ່ຽງ ດ້ວຍການຕໍ່ສູ້ຢ່າງຂ້ຽວຂາດກັບພວກຍັກພວກ

ນາກ . ສິນໄຊບອກວ່າຕົນກັບສັງທອງ ທີ່ມານໍາກັນເປັນລູກຊາຍຂອງ
ພະຍາເມືອງເປັງຈານ ແລະໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງຈາກພະຍາພໍ່ໃຫ້ມານໍາ
ເອົາອາຄົນເມືອ , ທັງສອງທ້າວນີ້ເກີດຈາກແມ່ດຽວກັນຊື່ ນາງລຸນ .
ກວ່າຊື່ພາກັນອອກຫວິດເມືອງຍັກ ທ້າວທັງສອງກໍໄດ້ສູ້ຮົບຕົບຕີກັບ
ກອງທັບຍັກນັບເປັນລ້ານໆ . ຂະນະທີ່ສົງຄາມດໍາເນີນໄປຢ່າງເອົາ
ເປັນເອົາຕາຍ ກໍມີສີໂຫມາຊ່ອຍ , ທ້າວນີ້ເປັນລູກຂອງນາງຈັນທາ
ຜູ້ເປັນມະເຫສີເອກຂອງພະອົງອ້າຍ .

ເມື່ອສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບຍັກຜ່ານພື້ນໄປຢ່າງມີໄຊ , ຂໍານ້ອຍກໍໃຫ້
ສິນໄຊໄປນໍາເອົາລູກສາວ ທີ່ເມືອງນາກ , ສິນໄຊກັບສັງທອງໄປ
ເມືອງໃຕ້ສະຫມຸດ ແລະ ໄປຫລິ້ນຫມາກສະກາກັບພະຍານາກ ເພື່ອ
ວ່າຈະໄດ້ເອົານາງສິດາຈັນ ກັບຄືນມາໂດຍດີ . ພະຍານາກຫລິ້ນບໍ່
ແພ້ , ຊື່ບໍ່ຫນ້າຍັງຊື່ຈັບສິນໄຊໄວ້ອີກ , ທ້າວຈໍາເປັນຕ້ອງຕໍ່ສູ້ຈົນ
ເມືອງໃຕ້ສະຫມຸດຊຸ່ນຫມອງ , ນາກຕາຍນັບບໍ່ໄຂວ່ , ພະຍານາກຈຶ່ງ
ຍອມມອບນາງສິດາຈັນໃຫ້ມາ .

ສິນໄຊຕຸ້ມຫອມເອົາເຜືອແມ່ລູກທັງສອງ ເດີນທາງໄກຕັ້ງ
ຫລາຍໂຍດ ຈຶ່ງມາຮອດບ່ອນທີ່ທ້າວທັງຫົກກັບສີໂຫຄອງກໍາຢູ່ກາງປ່າ
ໂດຍສີໂຫເປັນຜູ້ຮັກສາຄວາມປອດໄພໃຫ້ , ທ້າວທັງຫົກນ້ອມໄຫວ້ສິນ
ໄຊຈົນຫົວຈຸດິນ ເພາະນັບຖືໃນຄວາມເກັ່ງກ້າຂອງສິນໄຊ .

ຈາກບ່ອນນັ້ນ ທັງຫມົດຄະນະຈຶ່ງ ເດີນທາງຕໍ່ ຍົກເວັ້ນສີໂຫ
ຊິ່ງຂໍແຍກທາງຟ້າວໄປຫາແມ່ ຢູ່ອີກບ່ອນໜຶ່ງຕ່າງຫາກ. ເມື່ອມາ
ຮອດນ້ຳຕົກຕາດໃຫຍ່ ຄະນະກໍພາກັນພັກຜ່ອນ, ທ້າວທັງຫົກຊວນສິນ
ໄຊລົງອາບນ້ຳ, ເວລາຜ່ານໄປບໍ່ດົນ ພວກທ້າວກໍແລ່ນມາບອກຂ້າ
ນ້ອຍວ່າສິນໄຊຕົກເຫວຕາຍແລ້ວ, ຂ້ານ້ອຍເອງກໍຍັງສົງໄສຢູ່ຈຶ່ງ
ເອົາປັກປິ່ນເກົ້າ ຊ້ອງ ແລະຜ້າສະໄບສ່ຽງໄວ້ທີ່ແຄມນ້ຳ ໂດຍອະ
ທິດກາມວ່າ ກ້າສິນໄຊຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຂໍໃຫ້ເທບພະເຈົ້າໄປປັ່ນດົນໃຈ
ຄົນຜູ້ມີຈິດໃຈເປັນທໍາມ້າ ເອົາຂອງສາມຢ່າງນັ້ນມາສົ່ງຄືນ...

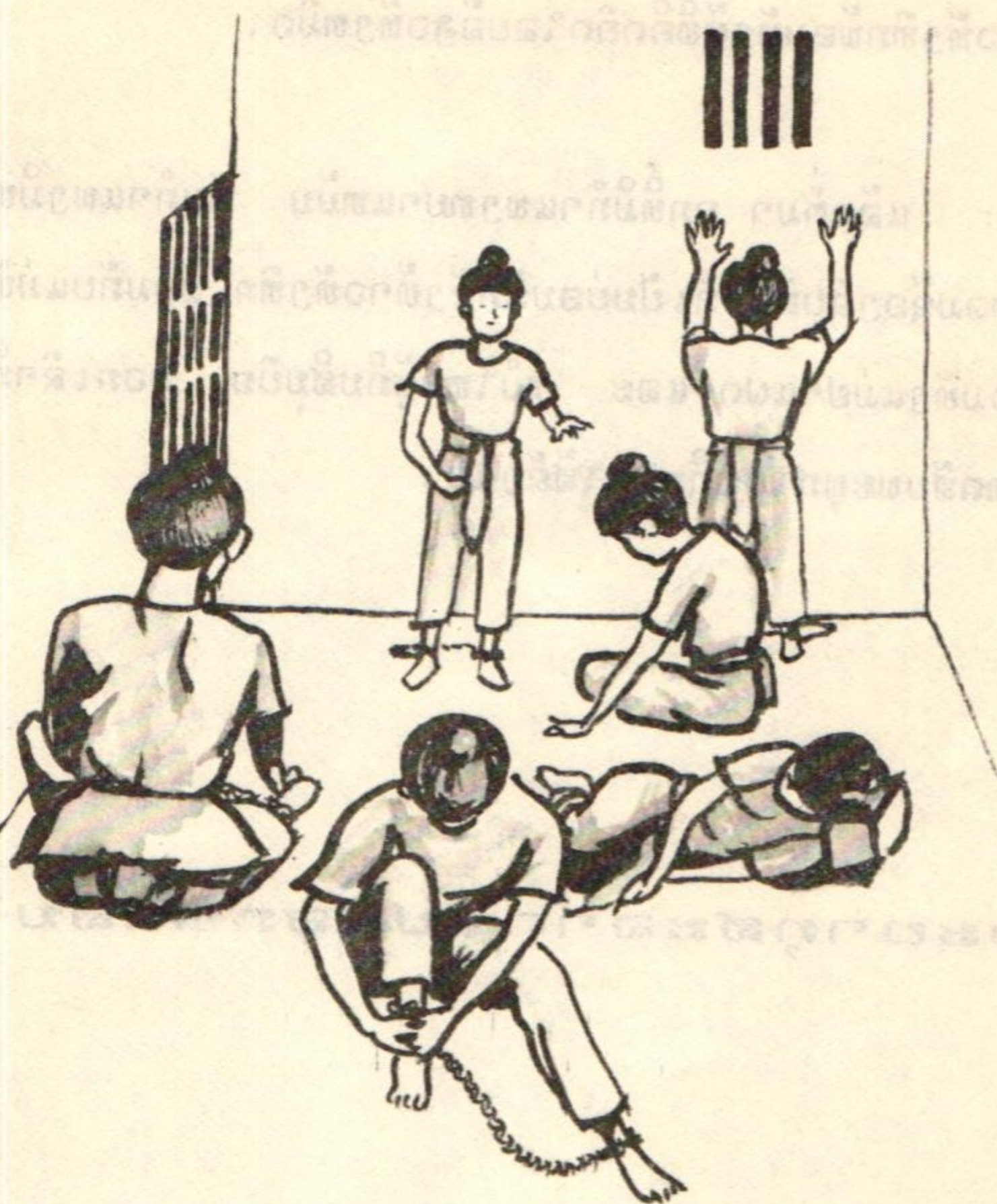
ພະຍາກຸສະລາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍມີທັງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນດີໃຈແລະ
ຄວາມເສຍໃຈປົນກັນ ດີໃຈເພາະຮູ້ວ່າລູກກັບເມຍລວມກັນທ້າຊີວິດ
ຍັງບໍ່ທັນຕາຍ, ເສຍໃຈເພາະໄດ້ເຮັດຜິດພາດ ຍ້ອນບໍ່ຄິດຮຸ້ນຕອງ
ຄັກແນ່ ມົວຟັງແຕ່ຄວາມຫມໍໂຫນ ຈຶ່ງສັ່ງຂັບໄລ່ລູກກັບເມຍຫນີຈາກ
ເມືອງ, ພະອົງຮູ້ສຶກກິ່ນແຫນງປານວ່າມີໄຟສຸມຢູ່ໃນຫົວໃຈ, ແຕ່ຂະ
ນະດຽວກັນ ພະອົງກໍຮູ້ແຈ້ງສິ່ງໜຶ່ງ ນັ້ນກໍຄືທ້າວທັງຫົກເປັນຄົນຄິດ
ສ້ຽວຢ່າງໃຫ້ອະໄພບໍ່ໄດ້.

ພະຍາກຸສະລາດຄິດຫນັກ ແຕ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຕັດສິນໃຈແນ່ນອນລົງ
ໄປ ເພາະຕ້ອງຫາພະຍານຫລັກກຸານມາປະກອບການພິຈາລະນາໃຫ້
ກົງກວນ. ສ່ວນເລິກແລ້ວ ພະອົງຄິດຫ່ວງຫາອາໄລນ້ຳສິນໄຊຢູ່ບໍ່ເລິກ
ບໍ່ແລ້ວ.

ເວລາຕໍ່ມາ ເສນາມຸນຕິພາພໍ້ຄ້ານາຍສະເພົາຈາກເມືອງຈິນ
ເຂົ້າໄຫວ້. ນາຍສະເພົາເອົາຂອງສາມຢ່າງນັ້ນມາກະຫວາຍແກ່ພະ
ອົງ ໂດຍບອກວ່າຕົນໄດ້ພົບສິ່ງຂອງດັ່ງກ່າວຢູ່ແຄມນໍ້າໃນເວລາເດີນ
ທາງມຸ່ງຫນ້າມາຍັງເມືອງເປັງຈານ, ເຫັນວ່າມັນເປັນສິ່ງຂອງສໍາ
ຄັນອາດຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບເຊື້ອວົງກະສັດຂອງເມືອງນີ້ ຈຶ່ງໄດ້ນໍາມາ
ກະຫວາຍ. ພະຍາກຸສະລາດສັງໃຫ້ນາງສຸມຸນທາ ເຂົ້າມາໃນຜາ
ສາດອີກ ເພື່ອເບິ່ງຂອງສາມຢ່າງນັ້ນ, ນາງເຫັນແລ້ວກໍຕົ້ນເຕັ້ນດີ
ໃຈ ແລະ ຫລົງຮ້ອງອອກມາຢ່າງລືມຄິງວ່າ : " ສິນໄຊ ຍັງບໍ່
ຕາຍ ! ສິນໄຊຍັງຢູ່ ! ນີ້ແມ່ນຂອງທີ່ຂ້ານ້ອຍເອົາສ່ຽງໄວ້ທີ່ແຄມ
ນໍ້ານັ້ນແທ້ໆ, ບັດນີ້ມີຜູ້ເອົາມາສິ່ງຄືນເກິ່ງເຮືອນເກິ່ງຊານ, ປານນີ້
ສິນໄຊຄົງຢູ່ນໍ້າແມ່ທີ່ກາງປ່າພູນແລ້ວ..."

ເມື່ອມີຂໍ້ພິສູດຕົ້ມດັ່ງນີ້ ພະຍາກຸສະລາດກໍເຊື່ອວ່າເລື່ອງທີ່
ນາງສຸມຸນທາເລົ່າມານັ້ນ ແມ່ນຄວາມຈິງທຸກປະການ. ພະອົງມອບ
ລາງວັນ ເພື່ອເປັນການສັນລະເສີນນໍ້າໃຈ ອັນສູງສິ່ງຂອງນາຍສະ
ເພົາ, ແລ້ວແຂກຈາກແດນໄກກໍລາລົງຈາກຜາສາດໄປ.

ບັດນີ້ ພະຍາກຸສະລາດຮູ້ຈັກຄວາມຈິງແລ້ວ, ພະອົງຮູ້ສຶກ
ຄຽດແຄ້ນເຫລືອໃຈໃຫ້ທ່າວທັງຫົກທີ່ມີໃຈຄິດຄິດໂລບລ້ຽວ ຕົວະຮອດ
ພໍ້ຂອງຕົນ, ພະອົງວ່າ : " ພວກນີ້ເອງທີ່ຈິດໃຈເປັນຍັກ ! "

ພະຍາກຸສະລາດ ເສຍໃຈຫລາຍ ທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ລູກເມຍຜູ້ສັດຊີ້
ບໍລິສຸດຕ້ອງລໍາບາກກາກກໍາ ຢ່າງແສນສາຫັດ . ວິທີດຽວທີ່ພະອົງຈະ
ສວ່າງເຊົາຈາກຄວາມກິນແຫນງ ທີ່ຝັງເລິກຢູ່ໃນອີກ ກໍຄືສັ່ງຈັບພວກ
ທ້າວທັງຫົກພ້ອມທັງຜູ້ທີ່ຄິດຄິດໂລບລ້ຽວທັງຫມົດ .

ແລ້ວຕໍ່ມາ ຄຸກທີ່ມີກໍາແພງຫນາແຫນ້ນ ສັນກໍາແພງມີຫລາວ
ແຫລມຊ້ອງຊົບລົບ ກໍເປັນບ່ອນກັກຂັງທ້າວທັງຫົກ ພ້ອມກັບແມ່ທັງຫົກ
ລວມທັງແມ່ຢາແຝດ ແລະ ຫມໍໂຫນຜູ້ກິນສິນຸບິນ . ພວກເຂົາກໍກລົງ
ໂທດສັບພະທຸກໂດຍກົກໃສ່ໂສ້ຂັງໄວ້ .

ພະຍາກຸສະລາດ ໄປຊອກຫາສິນໄຊ

ພະຍາກຸສະລາດຮ້ອນຮົນໃນໃຈ ເພາະຢາກໄປເຫັນລູກທັງ
ສາມກັບມະເຫສີທັງສອງທີ່ຢູ່ໃນປ່າ . ດັ່ງນີ້ ພະອົງຈຶ່ງມອບໃຫ້ອັກຄະ
ມະຫາເສນາຮັກສາເມືອງແທນ , ແລ້ວພະອົງ ກໍພາໄພ່ພົນຈໍານວນ
ຫລວງຫລາຍເຂົ້າປ່າ ເພື່ອໄປຊອກຫາສິນໄຊ , ຂະບວນເດີນທາງມີ

ຊ້າງ ມີມ້າ ນັບເປັນພັນໆ ໂຕ, ພົນກິດາບແຫ່ແຫນໄປເປັນແກວ
ຍາວຍືດ. ນາງສຸມຸນທາກັບນາງສິດາຈັນ ລວມທັງຫມໍໂຫນ ແລະ ບໍ
ລິວານ ນັບເປັນຮ້ອຍໆ ກໍຮ່ວມເດີນທາງໄປນໍາກັນ. ເມື່ອໄປຮອດ
ປ່າຫໍມະວັນ ອັນເປັນບໍລິເວນທີ່ສິນໄຊສູນຫາຍໄປ ພະຍາກຸສະລາດກໍ
ໃຫ້ຂະບວນເດີນທາງຢຸດພັກເຊົາ ແລ້ວສ້າງຄ້າຍພັກແຮມຂຶ້ນຢູ່ກາງ
ປ່າເອີ້ນວ່າຄ້າຍວຽງໄຊ. ກາງຄືນມາມີການຄົບງັນມ່ວນຊື່ນ, ສຽງ
ເສບມະໂຫລີດັງກ້ອງລະງົມ ໄປທົ່ວປ່າດົງດອຍ. ຫມໍໂຫນກໍຫວາຍ
ເບິ່ງວ່າ ສິນໄຊຈະຢູ່ທາງທິດໃດ, ປະກົດຕາມເລກມໍນັ້ນບອກວ່າ
ສິນໄຊຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະ ໃຫ້ຊອກຫາໄປທາງທິດເໜືອ, ດັ່ງນີ້ຊຸນ
ເສນາທີ່ຊື່ນານານປ່າກໍໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງ ໃຫ້ທ່ຽວຊອກຫາໄປຈົນທຸກຮ່ອມ
ຫ້ວຍດົງຫນາ, ແຕ່ປະກົດວ່າບໍ່ພົບຮ່ອງຮອຍສິນໄຊເລີຍ.

24 / VII

ພະຍາກຸສະລາດອຸກອັງກັງວິນ ເພາະຢ້ານວ່າລູກຈະຕາຍປະ
ໂດຍທີ່ຕົນບໍ່ໄດ້ເຫັນຫນ້າ ບໍ່ໄດ້ຊິນຊົມຄວາມເກັ່ງກ້າສາມາດລິ້ນໂລກ
ຂອງຜູ້ເປັນລູກເລີຍ. ພະອົງຈັດທໍາພະລິກໍາ* ໂດຍໃຫ້ເສນາປຸກ
ຮ້ານຂຶ້ນແລ້ວ ໄຕ້ທູບທຽນບູຊາ ບະບົນຫາເທບພະເຈົ້າໃຫ້ມາຊ່ອຍຊີ
ບອກທາງໄປຫາບ່ອນຢູ່ຂອງສິນໄຊ. ແລ້ວການຊອກຫາ ກໍດໍາເນີນຕໍ່
ໄປ...

* ພະລິກໍາ : ການບູຊາອຸທິດຫາ, ການບວງສວງ.

ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ ຢູ່ອີກເບື້ອງໜຶ່ງຂອງປ່າໄພໜາ ນາງ
ຈັນທາ ນາງລຸນກັບລູກໆ ອັນມີ ສິນໄຊ ສັງທອງ ແລະ ສີໂຫ ພາ
ກັນພັກຜ່ອນຢູ່ໃນຜາສາດງາມອາດຕາ . ຕອນທີ່ທ້າວທັງຫົກຊຸກສິນໄຊ
ລົງເຫວນັ້ນ ພະອິນຫລິງລົງມາຍັງໂລກລຸ່ມ ເຫັນສິນໄຊຕົກເຫວຈົ່ງ
ມາຊ່ອຍກອບກູ້ເອົາໄວ້ທັນ ແລ້ວພາມາຫາແມ່ກັບປ້າຢູ່ບ່ອນນີ້ , ສ່ວນ
ສີໂຫ ກັບສັງທອງ ເດີນທາງມາຮອດກ່ອນແລ້ວ . ສິນໄຊເລົ່າເລື່ອງ
ຄວາມໃຈດໍາອໍາມະຫິດ ຂອງທ້າວທັງຫົກສູ່ທຸກຄົນຟັງ . ພະອິນໄດ້ເນ
ລະມິດເມືອງຂຶ້ນໄວ້ໃຫ້ແກ່ ທ້າຊີວິດ ທີ່ເປັນເຊື້ອວົງກະສັດຢູ່ຢ່າງສົມ
ກຽດ ແລະ ໃສ່ຊື່ວ່າ ເມືອງຊຽງສິນ . ມີພະຍາຄູດ , ພະຍານາກ
ພ້ອມດ້ວຍບໍລິວານຈໍານວນຫລາຍ ເຝົ້າຮັກສາຄວາມປອດໄພໃຫ້ຢ່າງ
ຮອບດ້ານ .

ແລ້ວຄືນໜຶ່ງ ພໍພະຈັນລອຍຂຶ້ນພື້ນຂອບຟ້າ ສິ່ງແສງສິນວນ
ອາບໄປທົ່ວປ່າດົງກໍມີສຽງຟົດສະນັ້ນ ດັ່ງມາຮອດເມືອງຊຽງສິນ ໄພ່
ພົນນາກທີ່ເຝົ້າຮັກສາກໍເຂົ້າໄປແຈ້ງຕໍ່ສິນໄຊວ່າ ສຽງດັ່ງສະນັ້ນແຮງ
ປານນີ້ ຢ້ານແມ່ນຂ້າເສິກສັດຕູຈາກຕ່າງແດນຍົກກໍາລັງມາ . ສິນໄຊ
ຮັບຟັງແລ້ວກໍແຍ້ມຫົວທັງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ : " ອາດຈະແມ່ນພັນອງເຊື້ອ
ສາຍຂອງເຮົາມານໍາຊອກຫາກໍເປັນໄດ້ ໃຫ້ແຕ່ງພົນຜູ້ກໍາຫານໄປສືບ
ເບິ່ງເພື່ອຄວາມແນ່ນອນ . "

ເສນານາກໂຕໜຶ່ງ ປະຕິບັດຕາມຄໍາສັ່ງໂດຍແປງເພດເປັນ

ຊາຍຫນຸ່ມຮູບງາມແລ້ວໄປສືບເບິ່ງບ່ອນທີ່ມີສິ່ງດັ່ງອິງຄະນິງ . ເມື່ອ
ໄປຮອດບ່ອນພະລານຫິນກວ້າງໆ ກໍເຫັນແສງໄຟຮຸ່ງໄປທົ່ວບໍລິເວນ ,
ມີໄຟພົນເຕັມເດຍລະດາດ , ເສນານາກເຂົ້າໄປສອບກາມຈິ່ງຮູ້ວ່າ
ແມ່ນພະຍາເມືອງເບິ່ງຈານ ພາໄຟພົນອອກເລາະປ່າຊອກຫາສິນໄຊ
ເພື່ອໃຫ້ກັບຄືນເມືອເມືອງແຕ່ຊອກບໍ່ເຫັນຈັກເທື່ອ . ເສນານາກຈິ່ງ
ພາພະຍາກຸສະລາດ ພ້ອມດ້ວຍບໍລິເວນລັດປ່າຜ່າດົງ ໄປຍັງບ່ອນສິນ
ໄຊຢູ່ ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນເມືອງຊຽງສິນ ເສນານາກກໍພາເຂົ້າໄປນັ່ງ
ຢູ່ຫໍມົນດົບ * ແລ້ວເສນານາກກໍເຂົ້າໄຫວ້ລາຍງານຕໍ່ສິນໄຊ .

ຢູ່ອີກຫ້ອງຫນຶ່ງ ພາຍໃນຜາສາດ , ພາຍຫລັງຮູ້ຂ່າວຈາກເສ
ນານາກແລ້ວ ສິນໄຊປຶກສາກັບແມ່ແລະປ້າ ເລື່ອງການກັບຄືນເມືອ
ເມືອງເບິ່ງຈານ , ປະກົດວ່າທັງສອງເພິ່ນບໍ່ຂັດຂ້ອງ ຄືເອົາແຕ່ ສິນ
ໄຊເຫັນສົມຄວນ . ສິນໄຊຍັງປຶກສານຳພະຍາຄູດກັບພະຍານາກ * ທີ່
ເປັນຜູ້ອາວຸໂສວ່າ ຄວນໃຫ້ພະຍາພໍເຂົ້າມາຫາ ຫລືວ່າຕົນເອງຄວນ
ອອກໄປຫາເພິ່ນ . ມີການແນະນຳໃຫ້ສິນໄຊ ເປັນຝ່າຍອອກໄປຫາພໍ
ເພື່ອສະແດງວ່າຜູ້ເປັນລູກຮູ້ຈັກຮິດຄອງອັນດີງາມ ແລະ ຮູ້ຈັກເຄົາ

* ມົນດົບ : ເຮືອນທີ່ມີຫລັງຄາເປັນຍອດສີ່ຫລ່ຽມ (ປ. ມັນທະປະ)
* ພະຍານາກ : ຫມາຍເຖິງຫົວຫນ້າພວກນາກທີ່ມາເຝົ້າຮັກສາ
ສິນໄຊຕອນເຂົ້າປ່າທຳອິດ .

ລົບນັບກິຜູ້ໃຫ້ກໍາເນີດ .

ແລ້ວການພົບພໍ້ກັນຄັ້ງປະຫວັດສາດ ອັນສະເໜີອນອາລົມ ລະ
ຫວ່າງພໍ້ກັບລູກກໍ່ມີຂຶ້ນ . ຝ່າຍພະຍາກຸສະລາດແວດລ້ອມໄປດ້ວຍນາງ
ສຸມຸນທາກັບນາງສິດາຈັນ ແລະ ບໍລິວານແຫ່ແຫນ . ຝ່າຍສິນໄຊມີ
ສອງປ້າແມ່, ສີໂຫ, ສັງທອງ ກັບທັງພະຍາຄູດ ພະຍານາກ . ພະ
ຍາກຸສະລາດຮູ້ສຶກວ່າຫົວໃຈຫັກຫວ່າມໆ ເພາະຄວາມຕື່ນຕົ້ນໃຈຈົນ
ນໍ້າຕາໄຫລຍ່າວໆ , ພະອົງຍອມຮັບວ່າ ຕົນເຂົ້າໃຈຜິດໃນຄາວກ່ອນ
ຍ້ອນມີຜູ້ສັບສົ່ຫາເລື່ອງໃສ່ກັນ . ພະອົງວ່າ: " ບັດນີ້ ຂໍໃຫ້ລູກແລະ
ມະເຫສີທັງສອງລົມສາເລື່ອງຄາວຫລັງ ທີ່ພໍ້ໄດ້ພາດພັ້ງໄປ , ດຣຽນີ້
ຮູ້ແຈ້ງແລ້ວ ພໍ້ຈິ່ງຈາກລາຊະວັງພາໄພ່ພົນມານໍ້າຊອກຫາ ເພື່ອໃຫ້
ກັບຕ່າງຄົນເມືອງທັງຫມົດ , ໃຫ້ລູກໄປຢູ່ສືບສ້າງ ເປັນເຈົ້ານັ້ງ
ເມືອງ. "

ສິນໄຊ : " ພະຍາພໍ້ມີຄວາມປະສົງແນວນັ້ນ ກໍສົມຄວນຢູ່ .
ແຕ່ວ່າຢູ່ພະລາຊະວັງພຸ້ນ ກໍມີພວກອ້າຍທັງຫົກຢູ່ເດ . ຂ້ານ້ອຍເອງ
ເປັນພຣົງລູກຜູ້ຫລ້າ ບໍ່ສົມຄວນຈະມາຍົກຂຶ້ນແທນພະຍາພໍ້ເລີຍ . ລູກ
ຢ້ານວ່າຈະເກີດເຄາະເຂັ້ນ ຈົນເຮັດໃຫ້ບ້ານເມືອງຊຸ່ນຫມອງຫລົ້ມ
ຈົມ. "

ພະຍາກຸສະລາດ : " ກໍາລູກກັບມະເຫສີທັງສອງບໍ່ເອົາຫົວ
ຊານໍ້າການທີ່ພໍ້ມາຊອກຫາ ເພື່ອໃຫ້ຄົນເມືອ ເມືອງນີ້ແລ້ວ ພໍ້ກໍຄົງຈະ
ຕາຍມອດ ນັ້ນຍ້ອນຄວາມກິນແຫນໆ. "

ສິນໄຊຄິດຫລົບໄປຫລົບມາຫລາຍຕ່າງ ແຕ່ກໍຍັງຢືນຢັນວ່າ :

" ພະອົງພໍ່ຄວນໃຫ້ພວກອ້າຍທັງຫົກຂຶ້ນຄອງເມືອງກ່ອນ. ຂ້ານ້ອຍຢູ່ຕາມດົງຕາມປ່າຕໍ່ໄປກໍໄດ້ ເພາະນັບແຕ່ມີເກີດກໍດໍາລົງຊີວິດຢູ່ດັ່ງນີ້ ຕະຫລອດມາ ມີສັດສາວາສິ່ງເປັນຫມູ່ເປັນເພື່ອນ ຫາກິນຫມາກໄມ້ ຫົວມັນຕາມຍະກາກໍາໄປ. "

" ພໍ່ໄດ້ສັ່ງຈັບພວກເຂົາຂັງໃສ່ຄອກແລ້ວ ເພາະພວກເຂົາເປັນຄົນຄິດລ້ຽວ, ຕົວະຮອດພໍ່ຂອງຕົນ, ດັ່ງນີ້ຈິ່ງຕັດພໍ່ຕັດລູກແລ້ວ." ພະຍາກຸສະລາດກ່າວແລ້ວອວ່າຍມາຫາມະເຫສີທັງສອງ : " ຂໍໃຫ້ນ້ອງທັງສອງກັບຄືນເມືອເມືອງເບັ້ງຈານ, ກ້າບໍ່ຄືນໄປ ອ້າຍກໍມີແຕ່ຊີຂົນເຄື່ອງມາຢູ່ນໍາພີ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ເຫັນຫນ້າມະເຫສີທັງສອງ ແລະລູກທັງສາມ, ເຖິງແມ່ນຕາຍກໍຊິບໍ່ກິນແຫນງ. "

ມະເຫສີທັງສອງເວົ້າວ່າ : " ພວກຂ້ານ້ອຍທັງສອງນີ້ຢາກໃຫ້ພະອົງຄິດຮັບຕອງເບັ້ງໃຫ້ມັນຄັກ, ພວກຂ້ານ້ອຍຮັກບູຊາພະອົງ ແລະ ໄດ້ອະທິດຖານນ້ອມໄຫວ້ຫາພະອິນ ເພື່ອໃຫ້ສິ່ງຜູ້ມີບຸນມາເກີດນໍາ, ບາດລູກເປັນຕົນເປັນໂຕຂຶ້ນມາຄືດັ່ງພະອົງເຫັນຢູ່ນີ້ລະ ເຖິງຈະເປັນຮູບຮ່າງແນວໂຕກໍບໍ່ຄວນເຮັດຮ້າຍໃສ່, ບໍ່ຄວນໄລ່ຫນີ..."

ພະຍາກຸສະລາດຕົກຢູ່ໃນທ່າຮັບ ເວົ້າບໍ່ໄດ້ເຕັມປາກ ຈິ່ງມີແຕ່ຂໍຍອມຮັບຜິດ ແລະຂໍອະໄພຍະໂທດນໍາມະເຫສີແລະລູກ. ນາງສຸມຸນທາທີ່ນັ່ງຢູ່ຂ້າງ ເປັນຜູ້ເວົ້າຊ່ອຍວ່າ : " ກ້າສິນໄຊບໍ່ເຮັດຕາມ

ຄວາມປະສົງຂອງພະຍາພໍ່ແລ້ວ ເມືອງເບັງຈານທີ່ເຄີຍຮຸ່ງເຮືອງ
ເຫລືອງເຫລືອມ ແລະ ມີຊື່ລືຊາຜາກົດໄປທົ່ວທະວີບກໍຈະເສົ້າຫມອງ
ເສື້ອມສະຫລາຍກາຍເປັນເມືອງຮ້າງຢ່າງແນ່ນອນ. ດັ່ງນີ້ ຫລານ
ຄວນກັບຄືນເມືອເປັນເຈົ້ານັ້ງເມືອງ ເພື່ອສືບສ້າງໃຫ້ຈະເລີນຕໍ່ໄປ
ພາຍຫນ້າ, ມີແຕ່ຫລານຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເມືອງເບັງຈານ
ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເປັນທີ່ເກງກົວຂອງເມືອງຕ່າງໆ ຢູ່ຕໍ່ໄປ, ຊື່ສຽງ
ຂອງຫລານນັ້ນດັງກ້ອງໄປທົ່ວທະວີບແລ້ວ. "

ສິນໄຊຄິດຫງົາ ຮ້າເພິ່ງເບິ່ງໄປມາ ແລະ ເຫັນວ່າເມືອງ
ຕ່າງໆ ທີ່ຂຶ້ນສ່ວຍຕໍ່ເມືອງເບັງຈານ ກໍຫລາຍ, ກໍາມີຂ່າວວ່າເມືອງ
ເບັງຈານອ່ອນກໍາລັງລົງ ແນ່ນອນວ່າ ເມືອງສ່ວຍຕ່າງໆຈະເຄື່ອນ
ໄຫວແບບກະດ້າງກະເດື່ອງ ຊຶ່ງໃນຈໍານວນນີ້ອາດມີເມືອງຍັກ ເມືອງ
ນາກສິມທົບ ເຂົ້າອີກ. ທ້າວຄິດວ່າອາສຸມຸນທາເວົ້າມີເຫດຜົນ ຈິ່ງພິ
ໃຈແລ້ວກໍຕົກລົງ. ທ້າວຂໍໃຫ້ທັງສອງແມ່ປ້າ ອະໄພຍະໂທດໃຫ້ພະ
ຍາພໍ່, ທັງສອງມະເຫສີ ເຫັນດີນໍາ ແລ້ວບັນຍາກາດກໍແຈ່ມໃສ່ຂຶ້ນ.

ຕໍ່ມາເສນາມຸນຕີທີ່ແທ້ແຫນມານໍາພະຍາກຸສະລາດກໍຍິ້ມທຽນ
ນິລະມິນ ຍິ້ນຕໍ່ສິນໄຊ, ທ້າວຮັບເອົາດ້ວຍທ່າທາງຄ່ຽມຄົມ, ທຸກຄົນ
ມີສີຫນ້າເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ພາກັນຮ້ອງສາທຸການ, ໄພ່ພົນພາກັນ
ຫວ່ານດອກໄມ້ຫລາຍສີສັນ ຢິ່ງຢາຍເດຍລະດາດ. ມີສຽງປ່າວ

ເຕືອນດັງໄປທົ່ວວ່າ ມີອັນນີ້ຈະມີພິທີແຫ່ສິນໄຊ ເຂົ້າສູ່ເມືອງເບິ່ງ
ຈານ, ເສນານາກຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຮັບຄໍາສັ່ງດ່ວນ ໃຫ້ນໍາສານໄປເຊີນຍັກ
ພັນນຸລາ ແລະ ນາກວະລຸນນະລາດ ມາຮ່ວມພິທີແຫ່ຄັງສໍາຄັນນີ້
ດ້ວຍ.

ສິນໄຊຄົນເມືອເບິ່ງຈານ

ເຊົ້າມື້ໃໝ່ ສິນໄຊຕົ້ນນອນແລ້ວອອກໄປຢືນທີ່ຫໍຄອຍ ແນມ
ເບິ່ງພວກສັດທັງຫລາຍ ທີ່ຢູ່ຕາມທໍາມະຊາດ ອ້ອມແອ້ມຜາສາດ.
ທ້າວເອົາອາຫານໃຫ້ພວກສັດກິນເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ ເຊັ່ນນົກຍູງ ນົກ
ສາລິກາ ນົກແກ້ວ ກະຮອກ ກະແຕ ລິງ ຄ່າງ ແລະ ອື່ນໆ. ສັດ
ໃຫຍ່ທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປ່າອ້ອມຜາສາດກໍ່ມີຊ້າງ ເສືອ ຫມີ ເມີຍ ກວາງ
ຟານ... ສັດເຫລົ່ານີ້ຄຸ້ນຄືສັດລ້ຽງທົ່ວໄປ ເພາະສິນໄຊເອົາອາຫານ
ໃຫ້ກິນເລື້ອຍ ທັງປົກປ້ອງ ແລະ ຊ່ວຍເຫລືອຄາວຈໍາເປັນຢ່າງທົ່ວ
ເຖິງກັນ. ທ້າວກ່າວອໍາລາສັດ ດ້ວຍຄວາມເປັນຫວ່ງຜູກພັນ ແລະ
ບອກໃຫ້ສັດຮັກແພງກັນ, ຢ່າບຽດບຽນຂົ່ມເຫັງກັນ, ແລ້ວທ້າວກໍ່ກັບ

ຄົນສູ່ຜາສາດ ເພື່ອກຽມອອກເດີນທາງ .

ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນອ່າວສູງ ເປັນເວລາຍາມງາຍແລ້ວ ຂະບວນ
ເດີນທາງກໍກຽມພ້ອມ , ສິນໄຊ ສີໂຫ ສັງທອງ ແລະສອງແມ່ປ້າຂຶ້ນ
ນັ່ງເທິງສະລ່ອງ* ສີຄໍາເຫລືອງເຫລື້ອມ , ສອງກອງດັ່ງຂຶ້ນຕຸ້ມໆ
ເພື່ອປ່າວເຕືອນໃຫ້ທຸກຫມູ່ທຸກກອງອອກເດີນທາງ , ພະຍາກຸສະລາດ
ຂຶ້ນຊ້າງພາຍຂວັນອອກຫນ້າໄປກ່ອນ , ກັດມາແມ່ນນາງສຸມຸນທາ ກັບ
ນາງສິດາຈັນຂຶ້ນຊ້າງພັງ . ຄົນກໍຄັນຮົ່ມນັບເປັນພັນໆ ຍ່າງເປັນແກວ ,
ມີຮົ່ມສີຂາວ ສີຂຽວ ຫລຽວແຕ່ໄກຄິດອກເຫັດທີ່ເຄື່ອນໄຫວໄປໄດ້
ຂະບວນແຫ່ມີຊ້າງ ມ້າ ແລະ ໄພ່ພົນຊາວເມືອງເບິ່ງຈາກ ຍ່າງ
ເປັນແກວຍາວຈົນສຸດສາຍຕາ , ສອງກອງຕະໂພນ ສອງແສ່ງ ສອງ
ຊູງ ດັ່ງພົດສະນັ້ນປານແຜ່ນດິນຊື່ເດື່ອງ . ເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນແຫ່ກໍ
ມີໄພ່ພົນຂອງພະຍາສິມພະລິທີ່ເປັນຊາວຄູດ , ໄພ່ພົນຂອງພະຍານາກ
ທີ່ມາເຝົ້າຮັກສາສິນໄຊ ຕັ້ງແຕ່ຕອນເຂົ້າປ່າໄລຍະທໍາອິດ , ນອກນັ້ນ
ກໍມີຍັກພັນນຸລາ ແລະນາກວະລຸນນະລາດ ທີ່ດ່ວນມາຕາມຄໍາສັ່ງໃນ
ສານ .

* ສະລ່ອງ : ບ່ອນນັ່ງທີ່ໃຊ້ຄົນຫາມສໍາລັບເດີນທາງ ຫລືບັນທຸກເທິງ
ຫລັງຊ້າງ , ແຍ່ງຊ້າງກໍເອີ້ນ .

ຂະບວນແຫ່ເຄື່ອນໄປຢ່າງມີຊີວິດຊີວາ, ສຽງເສບ ສຽງຂັບ
ລິ້ນ ດັ່ງວິວ່ອນໄປຕະຫລອດທາງ, ຜູ້ທີ່ເບີກບານສຳລານໃຈກວ່າຜູ້
ອື່ນໃດທັງຫມົດ ກໍແມ່ນພະຍາກຸສະລາດເພາະພະອົງໄດ້ສົມຄວາມປາ
ກະຫນາທຸກປະການ.

ການເດີນທາງອັນຍາວໄກຫລາຍໂຍດ ຜ່ານພື້ນໄປຢ່າງໄວ
ເພາະພະຍາອິນໄດ້ຫຍໍ້ແຜ່ນດິນໃຫ້ສັ້ນເຂົ້າ. ພະຍາອິນມາຮ່ວມໃນ
ຂະບວນແຫ່ເພື່ອຊົມຊືມຍິນດີນຳສິນໄຊ ທີ່ພະອົງເອງໄດ້ສົ່ງລົງມາ
ເກີດໃນຄັ້ງນັ້ນ, ແຕ່ພະອົງແປງເພດເປັນນຸຂະນຸດທຳມະດາຈົນບໍ່ມີຜູ້
ໃດສັ່ງເກດເຫັນໄດ້. ແລ້ວໃນທີ່ສຸດ ຂະບວນເດີນທາງກໍມາຮອດປະ
ຕູເມືອງເບັ້ງຈານໃນຕອນຄ້າຍແລງຂອງວັນຫນຶ່ງ ຊຶ່ງອາກາດແຈ່ມ
ໃສດີ. ຊາວເມືອງອອກມາຕ້ອນຮັບຢ່າງຄັບຄັ້ງອັ້ງອີ້ ພາກັນກິທຸງ
ແລະ ສິ່ງສຽງຮ້ອງສະແດງຄວາມຍິນດີ. ເຂົາເຈົ້າພາກັນຫວ່ານ
ດອກໄມ້ເດຍລະດາດເຕັມຫົນທາງ, ບັນຍາກາດຟືດພື້ນຕົ້ນຕາຢ່າງ
ບໍ່ເຄີຍເປັນມາກ່ອນ, ຜູ້ຄົນພາກັນລົງສູ່ກະຫນົນ ແລະພາກັນຫລິ້ນ
ມ່ວນຊື່ນຫລາຍວາດຫລາຍແນວ.

ພະຍາກຸສະລາດ ພາເຊື້ອກະສັດທັງຫ້າເຂົ້າສູ່ພະລາຊະວັງ
ແລ້ວລົງຈາກພາຫະນະຍ່າງໄປເທິງຜ້າພົມ ທີ່ປູລາດໄປຮອດບັນລັງ
ໃນຫໍຄຳ ທ່າມກາງສາຍຕານັບບໍ່ກວນທີ່ເຝົ້າເບິ່ງຢ່າງຈິດຈໍ່. ຜູ້ຄົນຍິ
ນິນບເປັນຊອນລອນພ້ອມໆກັນ, ແລ້ວສຽງຮ້ອງ ສຽງກອງກໍດັງຂຶ້ນ
ຟືດສະນັ້ນ.

ຂ່າວການເດີນທາງຂອງສິນໄຊຄືນສູ່ເມືອງເບັ້ງຈານ ດັ່ງໄປ
ທົ່ວທຸກແຫ່ງ , ແຕ່ລະເມືອງໄດ້ສົ່ງເຄື່ອງບັນນາການ ມາໃຫ້ເພື່ອສະ
ແດງຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະ ຫວັງເພິ່ງບຸນບາລະມີຂອງທ້າວທີ່ເກັ່ງ
ກ້າລິນໂລກ .

ມື້ຕໍ່ມາ ພິທີອະພິເສກສິນໄຊຂຶ້ນຄອງລາຊະບັນລັງ ກໍກຶກຈັດ
ຂຶ້ນຕາມປະເພນີ . ພະຍາກຸສະລາດ ອະທິບາຍວ່າ ຕົນເຂົ້າສູ່ປັດສິມ
ໄວ* ແລ້ວ ຈົ່ງຍົກໃຫ້ລູກຊາຍຜູ້ເກັ່ງກ້າຂຶ້ນມັ່ງເມືອງແທນ ພະອົງ
ສົ່ງໃຫ້ຈັດແຕ່ງຮາງລິນຄ້າ ແລະ ຫໍສົງ ຊຶ່ງປະດັບປະດາດ້ວຍເມັດ
ແກ້ວ ເຫລືອມຍິບຍັບ , ເສດຕະສັດກຶກຕັ້ງສູງເດັ່ນ ເປັນສະຫງ່າຢູ່ໃນ
ບໍລິເວນພິທີ . ມີການປູກຕົ້ນກ້ວຍ ຕົ້ນອ້ອຍ ຂຽວອຸ່ມທຸ່ມ , ພໍໄດ້ລິກ
ງາມຍາມດີ ພະຍາກຸສະລາດຈູງແຂນສິນໄຊ ເຂົ້າສູ່ຫໍສົງ ໂດຍມີພົນ
ກຸ້ດາບກຸ້ດ້າງ ແຫ່ຈາກຜາສາດໄປສູ່ຫໍສົງ ທ່າມກາງສຽງຄ້ອງສຽງ
ກອງ . ພະອົງເອົາຄັນໂທນ້ຳຫອມກອກລົງຮາງລິນ ນ້ຳໄຫລລົງທີ່ຫໍ
ສົງຢູ່ອີກເບື້ອງຫນຶ່ງ , ຜູ້ອາວຸໂສ ແລະ ເສນາມຸນຕິທຸກກ້ວນຫນ້າ

* ປັດສິມໄວ : ອາຍຸແກ່ຊະລາ , ບັນປາຍຂອງຊີວິດ .

ພາກັນຫົດສົງ ເພື່ອເປັນສິລິມຸງຄຸນແກ່ສິນໄຊ, ກໍ່ນໍ້າຫອມລອຍກຸ້ມ
ໄປທົ່ວບໍລິເວນ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ ສິນໄຊກໍ່ນຸ່ງເຄື່ອງເຕັມຍົດ ແລະ ກັບຄືນໄປທີ່
ຜາສາດເພື່ອຮ່ວມພິທີບາສີ. ທ້າວນັ່ງລົງທີ່ບັນລັງ, ດ້ານຂວາມີ ມີສີ
ໂຫ, ດ້ານຊ້າຍມີ ມີສັງທອງ, ຕໍ່ຫນ້າມີພາບາສີ, ພາມປຸໂລຫິດ*
ແປດຄືນ ກ່າວນະມັດສະການ ແລະອວຍພອນ ແລ້ວກໍ່ປະກາດກ້ອງ
ນາມະຍົດ ຂອງສິນໄຊວ່າ : ພະຍາສັງສິນໄຊ ມະຫາຈັກກະພັດຕິ
ລາດ. ສ່ວນອີກສອງທ້າວມີນາມະຍົດວ່າ : ສີຫະຈັກກະລາຊາ ແລະ
ສັງຂາລະຈັກ.

ນອກຈາກແຂກພາຍໃນແລ້ວ ຍັງມີແຂກຈາກຕ່າງແດນ ຄືບັນ
ດາເຈົ້າຄອງເມືອງຕ່າງໆ ກໍ່ມາຮ່ວມພິທີນີ້ດ້ວຍ ເພື່ອເປັນສັກຂີພິ
ຍານ ໃນການຂຶ້ນຄອງລາຊະບັນລັງ ຂອງທ້າວນ້ອຍ ຜູ້ເກັ່ງກ້າ.

ສິນໄຊ ທໍາການປົກຄອງບ້ານເມືອງຢ່າງມີສິນທໍາ, ປະຊາ
ລາສະດອນ ຢູ່ເປັນເປັນສຸກສະຫນຸກສ້າງບ້ານແປງເມືອງ, ຜູ້ຄົນ

* ປຸໂລຫິດ : ຜູ້ຊົງຄຸນຈຸດທິໃນດ້ານຮີດຄອງປະເພນີແລະກົດຫມາຍ.

ຫລັງໄຫລມາສູ່ເມືອງເບັງຈານ ຈາກທຸກທິດທຸກທາງ ເພື່ອອາໄສຮົ່ມ
ບຸນບາລະມີຂອງທ້າວ . ສິໂຫກັບສັງທອງເປັນຄືເງົາທຽມຕົວສິນໄຊ
ໄປທຸກແຫ່ງ , ບາງເທື່ອທັງສອງກໍແປງເພດເປັນມະນຸດຮູບງາມ .

ບໍດົນຕໍ່ມາ ສິນໄຊໄດ້ສັ່ງປ່ອຍທ້າວທັງຫົກ ພ້ອມກັບນາງທັງ
ຫົກ ທີ່ເປັນແມ່ ແລະ ສິ່ງກັບຄືນໄປເມືອງຈໍາປາ . ນັ້ນທະເສດກິຜູ້
ເປັນພໍ່ເກົ້າຮູ້ຈັກຄວາມຜິດຂອງຫລານຊາຍທັງຫົກ ທີ່ໄດ້ທໍາການຄິດ
ຄິດປອງຮ້າຍອ້າຍນ້ອງພໍ່ດຽວກັນ ຈຶ່ງເອົາຄໍາຫນັກເທົ່າຕົນຕົວຂອງ
ສິນໄຊ ມາມອບໃຫ້ ເພື່ອເປັນການໄກ່ໂທດໃຫ້ທ້າວທັງຫົກ .

ສ່ວນວະລຸນນະລາດ ທີ່ເປັນເຈົ້າປົກຄອງເມືອງນາກຢູ່ໃຕ້ສະ
ຫມຸດນັ້ນ ພາຍຫລັງມາຮ່ວມພິທີແຫ່ສິນໄຊເຂົ້າເມືອງແລ້ວ ກັບຄືນ
ເມືອເລີຍປ່ວຍບໍ່ມີຍາມເຊົາ ຫນ້າຕາຫລ່າເຫລືອງ ຈິດໃຈບໍ່ຢູ່ກັບ
ເນື້ອກັບຄຶງ ເພາະເອົາແຕ່ຄິດຄະນິງຫານາງສິດາຈັນຢູ່ທຸກທິດ
ຕີ . ໃນທີ່ສຸດ ວະລຸນນະລາດ ກໍຕັດສິນໃຈເດີນທາງສູ່ເມືອງເບັງ
ຈານອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ຂໍເອົານາງສິດາຈັນ ຄືນໄປເປັນມິ່ງມະເຫ
ສີ . ສິນໄຊກັບອາສຸມຸນທາ ປຶກສາກັນ ແລະ ເຫັນດີຕາມຄໍາຂໍ , ແລ້ວ
ທັງສອງຄື ວະລຸນນະລາດ ກັບ ນາງສິດາຈັນ ກໍກັບຄືນໄປສືບສ້າງ
ເມືອງໄຕ້ສະຫມຸດ ທ່າມກາງຄວາມຍິນດີຊົມຊື່ນ ຂອງໄພ່ພົນນາກທັງ
ປວງ .

ສິນໄຊ ສິໂຫ ສັງທອງ ພ້ອມກັບປ້າແລະແມ່ຄື ນາງຈັນທາ
ກັບນາງລຸນ ແລະ ອາສຸມຸນທາພາກັນຢູ່ສຸກສະບາຍຫາຍທຸກຫາຍຮ້ອນ
ສຸຂີກັນທຸກກ້ວນໜ້າຢູ່ທີ່ເມືອງ ເບັ້ງຈານ .

ສຸດບົລະບວນ .